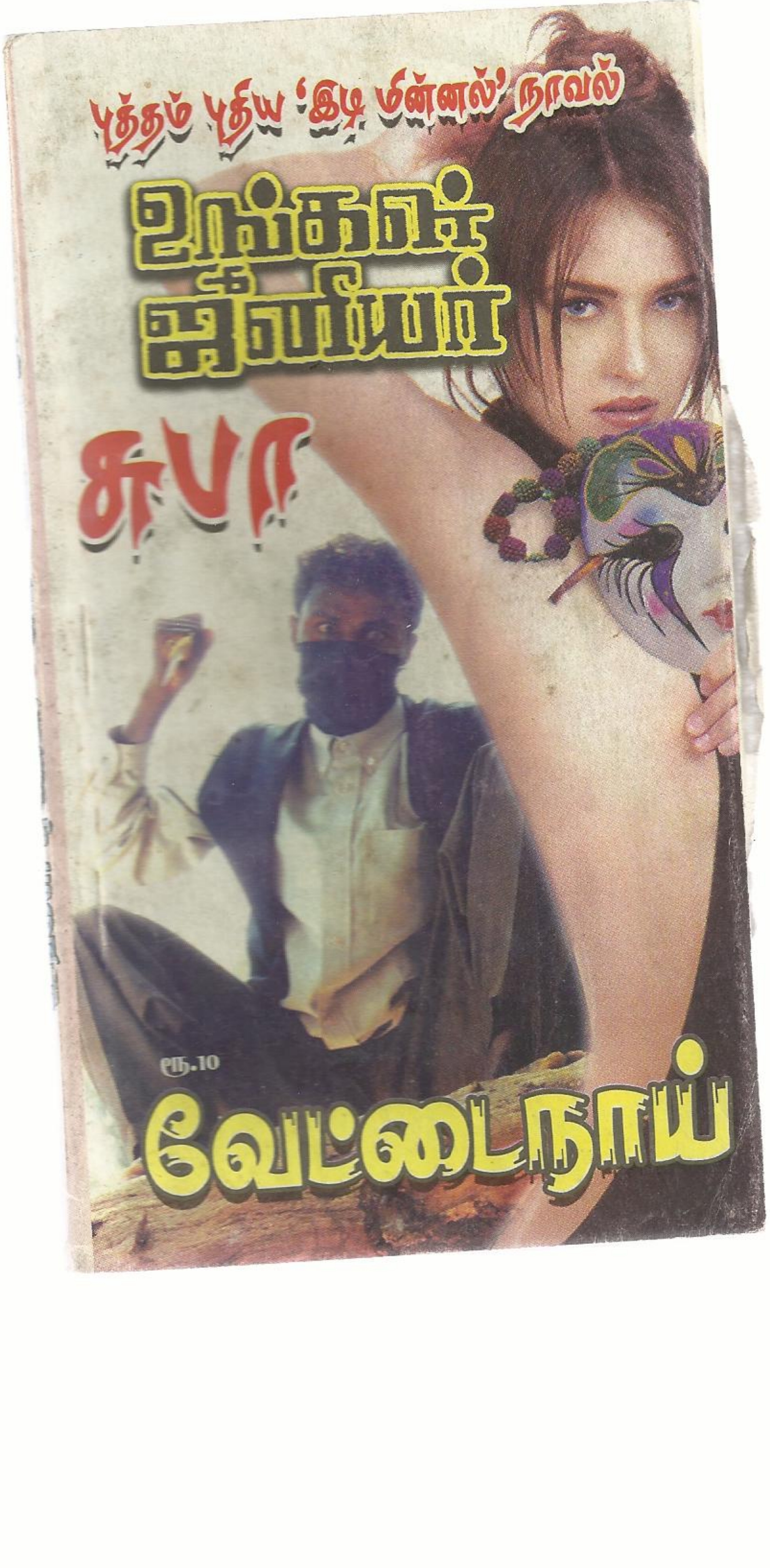
புத்தம் புதிய 'இடி மின்னல்' நாவல்
உங்கள் ஜூனியர்
சுபா
ரூ.10
வேட்டைநாய்

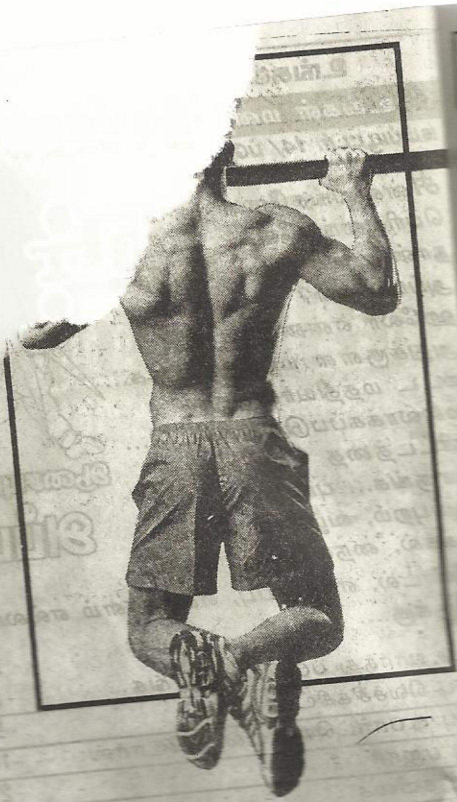

வேட்டை நாய்

சுபா

வேட்டைநாய் 1

வார்டர் கம்பிகளில் தட்டி சப்தமெழுப்பினார்.

தினகரன் நிமிர்ந்தான்.

"வா" என்றார் வார்டர். சிறைக் கதவு ஓசையுடன் திறக்கப்பட்டது. தினகரன் கல் தரையில் கையூன்றி எழுந்தான். சிறைக் காரிடாரில் அவர் பின்னே நடந்தான்.

சிறை அதிகாரியின் அறையில் சிகரெட் வாசம் நிறைந்திருந்தது. அதிகாரி பழுப்பு நிறக் காகிதம் ஒன்றை அவன் பக்கம் போட்டார்.

"உன்னை விடுவிக்கச் சொல்லி விட்டார்கள்" என்றார்.

தினகரன் திடுக்கிட்டான்.

விடுதலையா? அதற்குள்ளாகவா? அவனுக்கா?

"நான்கு வருடம் சிறையில் இருந்ததை மறந்து விடாதே. மறுபடி கொலை செய்யக் கிளம்பி விடாதே..."

அதிகாரி அவர் சொன்ன வாக்கியத்தை அவரே ரசித்துப் புன்னகைத்தார். குண்டூசியால் பல் இடுக்குகளில் சுத்தம் செய்தபடி, "இனிமேலாவது நல்லவனாக வாழ முயற்சி செய்..." என்று கையசைத்து வெளியேறச் சொன்னார்.

தினகரன் அந்த பழுப்புக் காகிதத்தைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டான்.

"செய்யாத குற்றத்திற்கு நான்கு வருடம் சிறையில் அடைத்தீர்களே... அந்த நான்கு வருடங்களை எனக்கு யார் திருப்பித்தரப் போகிறீர்கள்?"

ஆத்திரத்துடன் கனல் பறக்கக் கேட்க

வேண்டிய கேள்வி. அமைதியான, அழுத்த
மான குரலில் கேட்டான்.

அவரை வணங்கி விட்டு வெளியேறி
னான்.

வேட்டைநாய் 2

மாதங்கியின் முத்தத்திலிருந்து தன்னை மீட்டுக் கொண்டபோது ராஜேஷ்வரின் மூச்சு இரைத்தது.

"ஹப்பா!" என்றார், நெஞ்சு ஏறி இறங்கி.

"கின்னஸ் போட்டியிலா கலந்து கொள்ளப் போகிறோம்? உன் வேகத்தை என்னால் சமாளிக்க முடியவில்லை..." என்றார் படுக்கையில் புரண்டு.

மாதங்கி கலகலவென்று சிரித்தாள்.

"அதுதான் இருபதுக்கும், ஐம்பதுக்கும் இருக்கும் வித்தியாசம்" என்று கண்களை சிமிட்டினாள். "உங்கள் மனைவியோடு இந்த மாதிரி அனுபவம் எல்லாம் கிடை யாதா?"

"அவள் ஒரு பூசணிக்காய். அவளை பற்றி ஏன் ஞாபகப்படுத்துகிறாய்? அதற்கா சந்தடி சாக்கில் நீ இருபது, நான் ஐம்பது என்று சொல்லி விட்டாயே! நீ கெஸ்ட் ஹவுஸ் கேட்டவுடனே உனக்காக வாங்கி கொடுத்தேன் பார்... அப்படித்தான் கே[illegible] செய்வாய்!"

ராஜேஷ்வரின் செல்போன் சிணுங்கியது.

அவளை நகர்த்தினார். போனை எடுத் தார். எண்ணைப் பார்த்தார்.

வீட்டிலிருந்து!

மாதங்கியை நிசப்தமாக இருக்கச் சொல்லி சைகை செய்தார். போனை இயக்கினார்.

"ஹலோ!"

"எங்கேயிருக்கிறீர்கள்?" என்றது அவர் மனைவியின் குரல்.

"க்ளையண்ட் வீட்டில். இதோ புறப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறேன்..."

போனை அணைத்தார். மாதங்கியையும்!

வேட்டைநாய் 3

சிவதாஸ் சுடுநீரில் குளித்து விட்டு வேட்டியில் இருந்தார். பூஜையறைக்குள் நுழைந்தார். மின் விளக்குகளின் உபயத்தில் சாமி படங்கள் பளீரிட்டன.

பூக்களை எடுத்தார். படங்களின் மீது போட்டார். கண்களை மூடினார்.

"கடவுளே... எனக்கு எல்லாம் நல்லதாக நடக்க வேண்டும்..."

கற்பூரம் கொளுத்தினார். கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். வெளிப்பட்டார்.

நிமிர்ந்து கடிகாரம் பார்த்தார்.

இரவு 9 மணி.

போனை எடுத்தார். எண்களைத் தட்டினார்.

"ராஜேஷ்வர்! எங்கே இருக்கிறீர்கள்?"

"காரில்" என்று பதில் வந்தது. "வீட்டிற்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்..."

"ஒரு அவசர வேலை. இங்கே ஒரு பத்து நிமிடம் வந்து விட்டுப் போக முடியுமா?"

"முடியாது" என்று ராஜேஷ்வரால் சொல்ல முடியாது என்று சிவதாஸிற்குத் தெரியும். நகரத்திலேயே மிகப்பெரிய [illegible] அட்வகேட்டாக ராஜேஷ்வர் [illegible]லாம். ஆனால் சிவதாஸின் [illegible]யில் அவர் சட்டக்குழு ஆலோசகர். [illegible] மிகப்பெரிய தொகை மாதா மாதம்

அவருக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.
"அவ்வளவு அவசரம் என்றால்
வருகிறேன்" என்றார் ராஜேஷ்வர்.
"டின்னர் என் வீட்டில்..." என்று
சிவதாஸ் தொடர்பைத் துண்டித்தார்.

டின்னர் முடிந்து பிரம்பு ஊஞ்சலில்
ஆடிக் கொண்டே சிவதாஸ் பேசினார்.
"ராஜேஷ்! என் மகனைத் தெரியு
இல்லையா?"
"அஸ்வின்தானே? அமெரிக்காவிலிருந்
திரும்பி விட்டானா?" என்றார் ராஜேஷ்வ
பீடாவை மென்றபடி.
"வந்து விட்டான். வந்ததும் என்னை
சிக்கலில் மாட்டி விட்டான். ஆபீஸில் ஒ
ஸ்டெனோவிடம் வழிந்திருக்கிறான். அ
முற்றிப் போய் படுக்கையறை வரை போ
விட்டது..."
ராஜேஷ்வர் மென்று விழுங்கினா
நானும் கூட இப்போதுதான் மாதங்கியி
வீட்டிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறே
என்று சொல்ல முடியுமா?
"அவள் வீடியோ எடுத்து விட்டாள். மி
டுகிறாள்" என்று சிவதாஸ் சொன்னதும்-
ராஜேஷ்வர் முகத்தில் மெல்லிய கோப
வந்தது.
"பெண்களுடன் தொடர்பு தப்பு இல்லை
ஆனால் நம் கட்டுப்பாட்டில் அவர்களை
வைத்திருக்க வேண்டும். வீடியோ எடுக்கு
வரை அனுமதிக்கலாமா?"
"நடந்ததை மாற்ற முடியாது. அந்த
பெண்ணின் முகவரி இதோ. அவளைப் பே
கழற்றி விடுங்கள். பணம் பெரிதில்லை
ஆனால் அஸ்வினைப் பற்றி எந்த ஆதார
அவளிடம் மிச்சமிருக்கக் கூடாது..."

சிவதாஸ் ஊஞ்சலிலிருந்து இறங்கினார்.
சந்திப்பு முடிந்தது என்று அர்த்தம்.
ராஜேஷ்வர் எழுந்தார்.

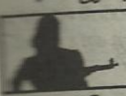

வேட்டைநாய் 4

ராஜேஷ்வரின் கார் அவர் வீட்டு
காம்பவுண்டிற்குள் நுழைந்தது. போர்ட்டிக்
கோவில் நிறுத்தத்திற்கு வந்தது.
காரிலிருந்து இறங்கினார்.
நிமிர்ந்து சிட் அவுட்டைப் பார்த்தார்.
மாடியில் கைப்பிடிச் சுவரைப் பற்றியபடி
மிகா நின்றிருந்தாள். ராஜேஷ்வரின் ஒரே
மகள். கல்லூரிப் படிப்பின் இறுதி செமஸ்ட
ரில் இருந்தாள். ராஜேஷ்வரின் கார் ஒலி
கேட்டதும் பால்கனிக்கு ஓடிவந்து விடுவாள்.
"ஹாய் டாட்!" என்று சிரித்துக்
கொண்டே கையசைத்தவளின் சிரிப்பு சட்
டென்று உறைந்தது.
"டாடி... என்ன அது?" என்று காரைக்
காட்டினாள்.
காரின் பின் கண்ணாடியில் அவள்
பார்வை பதிந்திருந்த இடத்தை ராஜேஷ்வர்
பார்த்தார். அதிர்ந்தார்.
I Had Sex with Mathangi
என்ற வெள்ளிநிற எழுத்துக்கள் பின்
கண்ணாடியில் மினுக்கின.
"யார் டாடி மாதங்கி?"
"மா... மாதங்கி! அப்படி யாரும் எனக்குத்
தெரியாது. எவனோ ஒரு பொறுக்கி இப்படி
...டியிருக்கிறான்..." ராஜேஷ்வரின் குரல்
...டுத்தது.
வேகம் வேகமாக அங்கே போய் அந்த
...த்துக்களைக் கிழித்து எடுக்கப் பார்த்
...ர். முடியவில்லை.

எழுத்துக்கள் கண்ணாடியின் உட்புற
மிருந்து ஒட்டப்பட்டிருந்தன! அப்படியா
னால்... அப்படியானால்...

காருக்குள் ஒருத்தன் திருட்டுத்தனமாக
நுழைந்து ஒட்டியிருக்கிறான். டிரைவரை
அனுப்பிவிட்டு அவரே காரை ஓட்டிப்
போனது மாதங்கியைச் சந்திக்கத்தான்
டிரைவர் இல்லாத நேரமாகக் காருக்குள்
நுழைந்து...

யார் செய்திருக்க முடியும்?

மாதங்கியா? அவளை... அவளை...

"என்னங்க... உங்களுக்கு போன்..."
என்று சொல்லிக் கொண்டே அவர் மனைவி
கார்டுலெஸ் போனை எடுத்துக் கொண்டு
வெளியே வந்தாள்.

அவள் இந்த கண்றாவியைப் பார்த்து
விடக் கூடாதே என்று பரபரப்பாக அவர்
அவளை நெருங்கினார்.

"யாருங்க மாதங்கி?"

"மா..த...ங்..கி..யா?"

"போனில் மாதங்கிதான் பேசுவதாய்ச்
சொன்னாள்..."

போன் ரிசீவரை வெடுக்கென்று பிடுங்
கினார். மாதங்கிக்கு அவ்வளவு திமிர் வந்து
விட்டதா?

"ஹலோ..." என்று ரிசீவரில் குரைத்தார்.

"ஹாய் கிரிமினல் லாயர்" என்றது ஒரு
ஆண் குரல். "மாதங்கியின் செக்ஸியான
குரலை எதிர்பார்த்து வந்தாயா? ஸாரி!"

"யார்... யார் நீ?"

"ஸ்டிக்கர் மேன்..." -தொடர்பு அறுந்தது.

"நான்சென்ஸ்..." என்றார் ராஜேஷ்வர்.
"எவனோ திமிர் பிடித்தவன்!"

"திமிர் பிடித்தவன் பெயர் மாதங்கியா?

"ஐயோ... பேசியது ஆண்! பெண் இல்லை..."

"என்னிடம் பேசியது பெண் குரல்தான். அழகாக மாதங்கி என்று சொன்னாளே... லாயர் ராஜேஷ்வருடன் பர்ஸனலாகப் பேச வேண்டும் என்று சொன்னாளே!"

"எவனோ கிறுக்குப் பயல் பிராக்டிகல் ஜோக் செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டு விளையாடுகிறான்..." என்றார் ராஜேஷ்வர், தோற்றுப் போனவராக.

"டாடி... இதை இப்படியே விடக் கூடாது. உடனே போலீஸிற்குச் சொல்லுங்கள்..." என்று மூச்சிரைக்க வந்து நின்றாள் பூமிகா.

"போலீஸ்! போ... போலீஸ்..." என்று ராஜேஷ்வர் சற்றுத் திணறினார். "டோண்ட் ஒர்ரி. இதை கவனிக்க வேண்டியபடி நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்..." என்றார்

நெஞ்சுக்குள் மாதங்கி என்ற ஒரு வண்டு குடைய ஆரம்பித்தது.

வேட்டைநாய் 5

ராஜேஷ்வர் காரின் உள் விளக்குகளைப் போட்டார். பின் இருக்கையில் மண்டியிட்டு அமர்ந்தார். கத்தியால் அந்த ஸ்டிக்கர் எழுத்துக்களை ஒவ்வொன்றாக சுரண்டி எடுக்கத் துவங்கினார்.

லட்சம் லட்சமாக சொத்து வைத்திருந்தாலும், எந்த வேலைக்காரனையும் நம்பி இந்தப் பொறுப்பைக் கொடுக்க முடியாது.

இரவுத் தூக்கம் முற்றிலும் வீணாகி விட்டது.

மாதங்கியா இப்படிச் செய்தாள்? மாதங்கியா? அவளுக்கு தனியே ஒரு வீடு வாங்கித் தரும் அளவிற்கு மயங்கி

விட்டதாகக் காட்டிக் கொண்டிருக்கக் கூடாதோ?

செல்போன் சிணுங்கியது. உடனே எடுத்தார்.

"தூங்கவில்லை?" என்று சிரித்தது மறுமுனை.

"யார் நீ?"

"அணுகுண்டு! இன்றைக்குத் தூங்கி விடு நண்பா. நாளைக்கு இதைவிட மோசமான நிலைமையில் தூக்கமே வராது!"

"ஏய்... என்ன நினைத்..."

மறுமுனை அறுந்து விட்டது. ராஜேஷ்வரின் அடிவயிற்றில் முதன்முறையாக அச்சம் கொப்புளித்தது.

அவருக்கு வந்த போன் நம்பரை வைத்து அவனுடைய முகவரியைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமில்லை. ஆனால், அதற்கு போலீஸிடம் அவர் ஏதாவது சொல்லியாக வேண்டும். மாதங்கி பற்றி மெலிதாக செய்தி கசிந்தால் கூட அவர் குடும்பம் கவிழ்ந்து விடும்.

மகள் பூமிகாவை ஒருவாறு சமாளித்து விட்டார். ஆனால் அவர் மனைவி மைதிலியை சமாளிக்கும் முன் உப்புத் தண்ணீர் குடித்து விடுவார் போலிருந்தது.

மறுநாள்.

ராஜேஷ்வர் தன் அலுவலகத்தில் ஸ்டெனோவிடம் ஒரு கடிதம் டிக்டேட் செய்து கொண்டிருந்த போது போன் ஒலித்தது.

"ஹாய் ராஜேஷ், சௌக்கியமா?" -அதே ஆண் குரல்!

"ஏய்! யார் அது?"

அவர் குரலில் இருந்த ஆத்திரம் அங்கே

நின்ற ஸ்டெனோவை நிமிர வைத்தது.

அவளை வெளியே நிற்கும்படி சைகையாலேயே சொன்னார்.

"நான் யார் என்று விளக்கமாய்ச் சொல்ல இது நேரமில்லை. ஏனென்றால் உனக்கு வீட்டிலிருந்து போன் வர வேண்டியிருக்கிறது. மனைவியோடு பேசி முடி..."

தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டதும், சில நொடிகளிலேயே போன் ஒலித்தது.

"யெஸ்..."

"உடனே வீட்டுக்கு வாருங்கள்..." என்றது அவர் மனைவியின் குரல். கோபமும், அழுகையும் அந்தக் குரலில் ஒலித்ததும் ராஜேஷ்வர் அவசரமாக எழுந்தார்.

ராஜேஷ்வரின் வீடு. படுக்கையறை. மெல்லிய ஏ.ஸி.

டெலிவிஷன் ஆன் செய்யப்பட்டது. டிவிடி பிளேயர் இயக்கப்பட்டது.

மனைவியின் அருகில் நகத்து நுனியைக் கடித்துக் கொண்டு ராஜேஷ்வர் உட்கார்ந்திருந்தார். தொலைக்காட்சித் திரையையே பார்த்தார்.

இருட்டில் இரண்டு வெளிச்சப் புள்ளிகள் பெரிதாகி ஒரு கார் காட்சிக்குள் வந்தது.

அவருடைய கார்!

காரின் முன்விளக்கு வெளிச்சத்தைத் தவிர்த்து கேமிரா, கதவருகில் முகாமிட்டது.

கார்க் கதவு திறந்து ராஜேஷ்வர் இறங்கினார். சிறு செண்ட் பாட்டில் எடுத்து கழுத்திலும், சட்டைக்குள்ளும் தெளித்துக் கொண்டார். கேமிரா அவரைத் தொடர்ந்தது.

மாதங்கிக்காக அவர் வாங்கிக் கொடுத்த கெஸ்ட் ஹவுஸின் முகப்பில் கேமிரா தயங்கியது.

ராஜேஷ்வரின் அடிவயிற்றில் தவளைகள் துள்ளின.

கதவு திறந்து மாதங்கி அங்கு நின்றாள். அவரைப் பார்த்ததும், அவள் முகம் குபீரென்று பூத்தது. ஒரு தாவு தாவி அவரை அணைத்துக் கொண்டாள். ராஜேஷ்வர் அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு அணைத்தபடி உள்ளே நகர, கதவு சாத்திக் கொண்டது.

தொலைக்காட்சித் திரையில் வெளிச்சம் குறைந்தது. பளீரிடும் எழுத்துக்கள் உயிர் பெற்றன.

'இந்த டிவிடியின் தொடர்ச்சியைப் பார்க்க விருப்பமா? நாளை வரை காத்திருங்கள்!

-அன்புடன் நான்!'

"என்ன அர்த்தம் இதற்கு?" -மனைவியின் குரல் பல டெஸிபல்கள் உயர்ந்தது.

"மைதிலி... இதெல்லாம் பொய்..."

"உங்கள் கார் பொய். உங்கள் முகம் பொய். அந்தப் பெண்ணிற்கு முத்தம் கொடுத்தது பொய். அப்படித்தானே?"

ராஜேஷ்வர் அவளை அயராமல் பார்த்தார்.

"என் முட்டாள் மனைவியே... இன்றைக்கு சினிமாவில் என்னென்னவோ டெக்னிக் வந்து விட்டது. நான் வேறு எங்கோ போனதை வீடியோவில் பதிவு செய்து, யாரோ ஒரு பெண்ணுடன் இருப்பது போல் சேர்த்திருக்கிறான்..."

"யார்?"

"அவன் யாரென்றுதான் நானும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்..." அவர் பற்களை நரநரத்தார்.

"இதையெல்லாம் நம்பாதே! மாதங்கி

என்று யாரையும் எனக்குத் தெரியாது. உன் மேல் சத்தியம்!"

அவர் மனைவி மைதிலி அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"சத்தியம் செய்வதாய் இருந்தால், என் மீது சத்தியம் செய்யாதீர்கள். நம் மகள் பூமிகா மீது சத்தியம் செய்யுங்கள்..."

"பூமிகா மீது சத்தியம் செய்தால்தான் நம்புவாய் என்றால் உனக்கு என் மீது சந்தேகம் அழுத்தமாய் விழுந்திருக்கிறது. பூமிகா மீது சத்தியம் பண்ணினாலும் அந்த சந்தேகம் தீரப் போவதில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட சத்தியம் பண்ண நான் தயாராயில்லை..."

குரலில் கோபத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டார். கண்களில் எரிச்சலைக் காண்பித்தார். வார்த்தைகளில் அழுத்தம் சேர்த்தார். மொறுமொறுவென்று பொறிந்தார். அவளுடைய பிரதிபலிப்பிற்காக காத்திருக்காமல் வெளியேறினார்.

காரில் பயணம் செய்தபோது செல்போனைப் பயன்படுத்தினார். மாதங்கியைப் பிடித்தார்.

"மாதங்கி... இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் நீ ஹோட்டல் ஜாஸ்மினில் இருக்க வேண்டும். உன்னுடன் நான் பேச வேண்டும்" என்றார்.

அவள் பதில் சொல்லும் முன் தொடர்பைத் துண்டித்தார்.

வேட்டைநாய் 6

ஹோட்டல் ஜாஸ்மின்.

கிரிமினல் அட்வகேட் ராஜேஷ்வருக்கு என்று நிரந்தரமாக அங்கே ஒரு 'சூட்' எடுத்திருந்தார் சிவதாஸ்.

அந்த சூட் (Suite).

குளிரூட்டப்பட்ட அறை. சாய்வாய் அமரக் கூடிய பிரம்பு நாற்காலிகள். மெத் மெத் என்ற குஷன்களுடன் சோபாக்கள். நீர் நிரப்பிய தண்ணீர் மெத்தை.

இதுவரையில் முக்கியமான க்ளையண்ட்களுடன் மட்டுமே அந்த அறைகளைப் பயன்படுத்தியிருந்தார் ராஜேஷ்வர். முதன்முறையாக அவருடைய தனிப்பட்ட உபயோகத்திற்காக வந்திருக்கிறார்.

அவருக்கு எதிர் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தாள் மாதங்கி.

"உன் அனுமதியோ, ஒத்துழைப்போ இல்லாமல் வேறு யாரால் இப்படி அந்தரங்கமாக எடுத்திருக்க முடியும்?" - ராஜேஷ்வர் அதிரடிக்கும் குரலில் கேட்டார்.

"யார் மீது வேண்டுமானாலும் சத்தியம் செய்கிறேன். எனக்குத் தெரியாது..."

"சத்தியம்!" ராஜேஷ்வர் நக்கலாகச் சிரித்தார்.

"என் சத்தியங்களே இங்கு விலை போகவில்லை. உன் சத்தியங்களுக்கு நயா பைசா கூட கிடைக்காது..."

அவர் குரலை மறிப்பது போல் செல்போன் ஒலித்தது. எண்களைப் பார்த்தார். அவருக்கு பழக்கமில்லாத ஒரு தொலைபேசியிலிருந்து இந்தக் கால் வருகிறது என்பது புரிந்தது. இயக்கினார்.

"ஹாய் ராஜேஷ்! மாதங்கியும் படம் பார்த்தாளா?"

அந்த ராஸ்க்கல்தான்!

"ராஜு, அந்தப் பெண்ணைப் போட்டுக் குடையாதே. பாவம், மாதங்கிக்கு எதுவுமே உண்மையில் தெரியாது. உனக்கு முழு டிவிடியும் வேண்டுமா?"

"யார் நீ?"

"ஒரு வியாபாரி. டிவிடியை நீ வாங்கிக் கொள்கிறாயா, அல்லது தனியார் சேனல் எதற்காவது விற்று விடட்டுமா?"

"ஏய்!"

"ராஜேஷ்வரின் படுக்கையறை - தலைப்புகூட நன்றாயில்லை?"

"உனக்கு என்ன வேண்டும்? ஏன் என்னைத் தொந்தரவு செய்கிறாய்?"

"பணம்... எவ்வளவு வழக்குகளில் பொய்யை உண்மை போல் தோன்றச் செய்து சம்பாதித்திருப்பாய்? அதிலிருந்து கொஞ்சம் பணம்..."

"எவ்வளவு?"

"ஐம்பது லட்சம்!"

"வ்வாட்! உனக்கென்ன பைத்தியமா? அவ்வளவு பணத்திற்கு நான் எங்கே போவேன்?"

"பணமா? மானமா? காசா, கௌரவமா?"

"இரண்டு லட்சம் தருகிறேன். என்னுடைய சேமிப்பு அவ்வளவுதான் இருக்கும்..."

"ஐம்பது எங்கே? இரண்டு எங்கே?"

"என்னால் அதற்கு மேல் தரமுடியாது..."

"முதல் தடவை என்பதால் பத்து லட்சத்துக்கு ஒத்துக் கொள்கிறேன். பணத்தை நாளைக்குள் தயார் செய்..."

"ஒரிஜினல் ஃபுட்டேஜுடன் நான்

சொல்லும் இடத்திற்கு நீ வரவேண்டும்..." என்று ராஜேஷ்வர் சொன்னதும், அவன் வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.

"என்னை கிறுக்கன் என்று நினைத்தாயா- நீ சொல்லும் இடத்திற்கு வந்து மாட்டிக் கொள்ள? எங்கே சந்திப்பது என்பதை நாளைக்கு நான் சொல்கிறேன்..."

அவன் சிரித்துக் கொண்டேயிருக்கையில் எதிர்முனைத் தொடர்பு அறுந்தது.

"என்னவாம்?" என்றாள் மாதங்கி.

"ஒரு மயிரும் இல்லை. அந்தத்..." என்று அச்சிட முடியாத வார்த்தையில் ஆத்திரப்பட்டார் ராஜேஷ்வர்.

வேட்டைநாய் 7

மறுநாள்.

பூமிகா கல்லூரியிலிருந்து சிரித்துக் கொண்டே வெளிப்பட்டாள். கடைசி வகுப்பில் நடந்த கலாட்டாக்களை மனம் அசை போட்டுக் கொண்டிருந்ததால் அந்தச் சிரிப்பு.

கல்லூரியின் கார் பார்க்கிங் பகுதிக்கு வந்தாள். அவளுடைய ஐ-டென்னின் மீது சில இலைக் குப்பைகள் சேர்ந்திருந்தன.

காரில் ஏறி அமர்ந்தாள். தோழிகளுக்குக் கை அசைத்து விட்டு சீறலாக வெளியே வந்தாள்.

கார் சீறிக் கொண்டு விரைந்தது. கடற்கரைச் சாலையில் கார் நுழைந்த போது பின்னால் ஏதோ அசைவு தெரிவது போல அவள் உணர்ந்து தயாராவதற்கு முன்னால் ஒரு உலோக வட்டம் அவளுடைய பின்னங்கழுத்தில் பதிந்தது.

"பூமிகா..." குரல் அமைதியாக வந்தது.

கண்ணாடியைத் திருப்பி பின்னால் இருந்தவன் முகத்தை அவள் பார்த்தாள். கன்னத்தை மறைத்து தாடி ஒட்டியிருந்தான். கண்களை மறைத்து கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்திருந்தான். தாடிக்குள் இருந்த உதடுகள் புன்னகைக்காக மறைந்தன. பற்கள் பளீரிட்டன.

"பூமிகா... உன் கழுத்தில் பதிந்திருப்பது ஒரு ரிவால்வர் முனை. நீ புத்திசாலி. கிரிமினல் லாயர் மகள். அதனால் நைஸாக செல்போனை எடுத்து அப்பாவின் எண்களை அழுத்தி அவரைப் பதறச் செய்யலாம். காரை எங்காவது கொண்டு இடித்து என்னை நிலைகுலைக்கலாம். இன்னும் என்னென்னவோ செய்யலாம். அதற்குப் பதிலாக எனக்காக நீ சில மணி நேரங்கள் மட்டும் செலவு செய்தால் போதும்... உனக்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லாமல் நானே திருப்பிக் கொண்டு விட்டு விடுவேன்..." அவன் குரல் அன்பாக இருந்தது.

பூமிகாவின் முதல் உணர்ச்சி அச்சம். அடுத்த உணர்ச்சி விறைப்பு. கடைசியாக அவன் பேசி முடித்தபோது எல்லாம் அடங்கி, அவன் சொன்னதில் ஒரு ஆர்வம்கூட வந்து விட்டது.

"யார் நீ?" என்றாள்.

"என் பெயர் தினகரன். என்னைப் பற்றிய மீதி விவரங்களையெல்லாம் உடனே கேட்காதே. இப்போது சொன்னால் உனக்கு ஆர்வம் இருக்காது..."

"எப்போது கேட்க வேண்டும்?"

"இன்னும் மூன்று மணி நேரம் கழித்து..."

"அதுவரை நான் இப்படியே கார் ஓட்டிக் கொண்டு இருக்க வேண்டுமா?"

"இல்லை. நாம் ஹோட்டல் ஒன்றிற்குப் போகிறோம். அங்கே ஒரு அறை எடுத்திருக்கிறேன்..."

பூமிகாவின் முகம் சுருங்கியது பார்த்து அவன் புன்னகைத்தான்.

"என்னைப் பற்றி தவறான கற்பனை வளர்த்துக் கொள்ளாதே. நான் கண்ணியமானவன். அந்த அறையில் நாம் காத்திருக்கிறோம். நமக்குப் பொதுவான ஒரு நண்பர் வருவார். அவர் வந்து போனதும் நீ புறப்படலாம்..."

"நீ சொல்லும் படியெல்லாம் நான் செய்யவில்லை என்றால்?" பூமிகா சவால் விடும் குரலில் கேட்டாள்.

"நான்தான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேனே... நீ புத்திசாலி. சாமர்த்தியசாலி. உன்னை என்னால் அடக்க முடியாது. கட்டுப்படுத்த முடியாது. நீ நினைத்தால் தப்பிக்கலாம். ஆனால் உன் வாழ்க்கையில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைக் கடைசி வரை தெரிந்து கொள்ளாமலேயே போய் விடுவாய்..."

"என்ன விஷயம்?"

"யாரைப் பற்றி என்று சொல்கிறேன். அப்புறம் நீயே முடிவு செய்..."

"யாரைப் பற்றி?"

"கிரிமினல் லாயர் ராஜேஷ்வரைப் பற்றி..."

"அப்பாவைப் பற்றி என்ன?" அவள் குரல் கூர்மையாக வந்தது.

ராஜேஷ்வர் டிரைவரைத் தவிர்த்திருந்தார்.

இருபது நிமிடங்களுக்கு முன்னால் ஒரு [illegible]

[illegible] வந்தது. 'அவன்' தான் பேசினான்.

"ஹாய் ராஜேஷ்! பணம் ரெடியா?"

"ரெடி..."

"இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்களில் ஹோட்டல் சுகன்யாவில் உன்னை எதிர்பார்க்கிறேன். தனியே வா... போலீஸ் [illegible] வேறு சாகசம் செய்யப் பார்த்தால்... [illegible] தனியார் சானலுக்குப் போவதைத் [illegible] முடியாது..."

ஹோட்டல் சுகன்யாவின் பாதாள [illegible] பகுதியில் தன் ஹோண்டா காரைக் [illegible] செருகினார். பணப் பெட்டியை [illegible] கொண்டார். அவன் குறிப்பிட்ட அறை எண்ணைத் தேடிப் போனார்.

யார் அவன் என்று தெரிந்து கொள்ளும் [illegible] அவரைச் செலுத்தியது. டிவிடி [illegible] வந்ததும் அவனை எப்படிக் [illegible] வேண்டும் என்று அவர் [illegible] தயாராயிருந்தார்.

[illegible] வார்த்தை தவறவில்லை.

அறைக்குள் நுழைந்ததிலிருந்து அவன் [illegible] நுனிகூட பூமிகாவின் மீது [illegible]

அவளுடைய அப்பாவிற்கு அவன் போன் [illegible] போதும் ஆர்வத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

[illegible] அவன் எதற்காகப் பணம் கேட்கிறான்? ஏதாவது பிளாக்மெயிலா? அப்படியானால்... அவளுடைய அப்பா [illegible] ஒரு ரகசிய பக்கம் இருக்கிறதா?

அறையின் ஒரு பக்கம் குறுக்கே ஒரு [illegible] இழுக்கப்பட்டிருந்தது. கறுப்புத் [illegible] செய்யப்பட்ட திரை. அந்த [illegible] அது புதிதாகக் கொண்டு வந்து

பொருத்தப்பட்டது போல் இரண்டு ஜன்னல்களுக்குக் குறுக்கே நைலான் கயிறு கட்டப்பட்டு திரை தொங்க விடப்பட்டிருந்தது.

தினகரன் ஒரு நாற்காலியை அந்தத் திரைக்குப் பின்னால் கொண்டு போட்டான்.

"பூமிகா! நீ இங்கே உட்கார வேண்டியிருக்கும்..."

"ஏன்?"

"அறைக்கு வரும் நம் பொது நண்பருக்கு இங்கு நீ இருப்பது தெரியக் கூடாது. திரைக்குப் பின்னே இருட்டாக இருக்கும். ஆனால் அங்கேயிருந்து அந்தப் பொது நண்பரை நீ பார்க்க வசதி இருக்க வேண்டும். அதற்காக இந்தப் பக்கம் வெளிச்சம் இருக்கும்..."

"எதற்காக இத்தனை ஏற்பாடு?"

"இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இந்தக் கேள்விக்கான விடை உனக்கு தானாகவே தெரிந்து விடும்..."

அவள் திரைக்குப் பின்னால் நாற்காலியில் அமர்ந்ததும், "உனக்குப் பிடிக்காத ஒரு காரியத்தை இப்போது செய்ய வேண்டியிருக்கிறது." என்று ஒரு நீளமான நைலான் கயிற்றை எடுத்தான்.

பூமிகா அவனை சந்தேகமாக நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"இது எதற்கு?" என்றாள்.

"உன்னை இந்த நாற்காலியோடு கட்டிப் போடுவதற்கு..."

பூமிகாவின் கண்களில் கோபம் கனன்றது.

"உனக்கு இவ்வளவு ஒத்துழைப்பு கொடுத்த பின்பும் கட்டிப் போட வேண்டுமா?"

"நம் விருந்தாளி வந்திருக்கும் போது நீ உன்னுடைய கட்டுப்பாட்டை இழக்கக் கூடும். வெளியே வந்து விடுவாய் என்ற பயம் எனக்கு இருக்கிறது. தயவுசெய்து என்னை சங்கடப்படுத்த வைக்காமல் இதற்கும் ஒத்துழைப்பு கொடு..."

பூமிகா முழு சம்மதம் இல்லாமல், ஆனால் வேறு வழியில்லாமல் நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

தினகரன் நைலான் கயிற்றால் வலிக்காத அளவிற்கு தளர்வாகவும், அவிழ்க்க முடியாத அளவிற்கு இறுக்கமாகவும் அவளை நாற்காலியுடன் கட்டினான்.

அறையின் அழைப்பு மணி ஒலித்ததும், பூமிகா சற்றும் எதிர்பாராத நேரத்தில் ஒரு கைக்குட்டையைப் பந்தாகச் சுருட்டி அவள் வாய்க்குள் அடைத்தான்.

வேட்டைநாய் 8

ராஜேஷ்வர் அறைக் கதவைத் திறந்தவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

தாடியும், கறுப்புக் கண்ணாடியும் அவனுடைய உண்மையான அடையாளத்தை மறைப்பதற்காகத்தான் என்று தோன்றியது.

"வெல்கம்" என்றான் தினகரன், புன்னகைத்து. "எப்பேர்ப்பட்ட பிஸியான மனிதர் நீங்கள். பெரிய பெரிய புள்ளிகள் வரிசையாகப் போட்டுக் கொண்டு நீங்கள் இருக்கிற இடத்திற்கு ஓடிவந்து தவம் கிடக்கிறார்கள். நீங்கள் இந்த ஏழையின் அழைப்பை ஏற்று இங்கே வந்திருப்பதற்கு நன்றி..."

"உன் குப்பைப் பேச்சுக்களைக் கேட்க

நான் வரவில்லை...” என்று உறுமினா
ராஜேஷ்வர். “எங்கே டிவிடி?”

“உட்காருங்கள். டிவிடியில் என்ன
இருக்கிறது என்று முழுசாகப் பார்க்காம
அவசரப்பட்டு பணத்தைக் கொடுத்துவிட்
அப்புறம் வருத்தப்படாதீர்கள்..”

அவன் காட்டிய குஷன் நாற்காலியி
அவர் கோபத்தோடு அமர்ந்தார். பண
தைக் கொண்டு வந்திருந்த சி
பெட்டியைத் தன் மடியில் வைத்து
கொண்டார்.

அவன் டிவிடி பிளேயரை இயக்கினா

கறுப்புத் திரைக்குப் பின்னே அமர்
தப்பட்டிருந்த பூமிகாவின் கண்
அகலமாக விரிந்தன.

தொலைக்காட்சிப் பெட்டியில் திரையி
பார்த்த காட்சிகள் அவளைப் புர
எடுத்தன.

எவளோ ஒருத்தியுடன் ராஜேஷ்வ
அவளுடைய செல்ல அப்பா!

அவளுடைய குருவாக, தெய்வமா
முன்னுதாரண ஆண்மகனாக, இன்னு
எத்தனையோ சிறப்புகள் கொண்டவரா
நினைத்திருந்த அப்பாவா இப்படி..?

பூமிகாவின் வயதை ஒத்த பெண்ண
மகளாகப் பார்க்காமல் எப்படி இ
அப்பாவால் இவ்வளவு கேவலமாக நடந்
கொள்ள முடிகிறது?

தினகரன் அவளைக் கட்டிப் போட்
தற்கான காரணம் இப்போது புரிந்த
இல்லையென்றால் நிச்சயம் எழுந்துபோ
ராஜேஷ்வரின் சட்டையைப் பிடித்து அ
உலுக்கியிருப்பாள்.

தினகரன் டிவிடி பிளேயரை நி

தினகரன்.

ராஜேஷ்வர் அதிர்ச்சியின் உச்சத்தில் இருந்தார்.

தன்னை மறந்து இவ்வளவு ஆபாச மாக மாதங்கியிடம் நடந்து கொண்டி ருக்கிறார்? இந்த டிவிடியை அவர் மனைவியோ, மகளோ பார்க்க நேர்ந்தால் அவர் நிலைமை என்ன ஆகும்?

ராஜேஷ்வர் தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டார்.

“இந்த டிவிடிக்கு வேறு பிரதி இல்லையே?”

“இப்போதைக்கு இல்லை” என்றான் தினகரன்.

“மாதங்கி உனக்கு எவ்வளவு கொடுத்தாள்?” என்றார் ராஜேஷ்வர் சற்றே எரிச்சலுடன்.

“மாதங்கி பாவம்... அவளைப் பொறுத்தவரை நீங்கள் வசதியுள்ள ஒரு முதலை. மாதங்கி இல்லாமல் வேறு சொப்பன சுந்தரியாக இருந்தாலும் எனக்கு வித்தியாசம் இல்லை. எனக்குத் தேவை மாதங்கி அல்ல ராஜேஷ்வர்...”

“இந்தா பத்து லட்சம்.. இதற்கு மேல் கேட்காதே!”

“மகாலட்சுமி மாதிரி ஒரு மனைவி இருக்கும்போது உங்களுக்கு எதற்கு சார் இன்னொரு பெண்ணிடம் சபலம்?”

“ஏய், என் மனைவி மகாலட்சுமியா பூசணிக்காயா என்று தீர்மானிக்க வேண்டியவன் நான். நீ அதுபற்றி கவலைப்பட வேண்டாம். டிவிடியைக் ஹேண்டிகேமில்தானே பதிவு செய்தாய்? அந்த ஒரிஜினல் டேப்?” ராஜேஷ்வர் எழுந்தார்.

"உஷார் பார்ட்டி சார், நீங்கள். முதலி[illegible] ஒரு ட்ரெய்லர் அனுப்பியிருந்தேனே[illegible] பார்த்துவிட்டு உங்கள் மனைவி [illegible] சொன்னார்கள்?"

"என் மனைவி மட்டுமில்லை, [illegible] உலகமே கேட்டாலும் அது [illegible] வேண்டுமென்றே பிளாக்மெயி[illegible] செய்வதற்காக இன்றைய நவீன முறை[illegible] எடுக்கப்பட்ட பொய்ப்படம் என்று என்[illegible] சொல்ல முடியும்! நிரூபிக்க முடியும்..."

"பொய்ப்படம் என்றா சொல்கிறீர்க[illegible]

"நீ எடுத்தது உண்மையான கா[illegible] ஆனால் அதைப் பொய் என்று நிரூபி[illegible] என்னால் முடியும்..." -ராஜேஷ்வ[illegible] குரலில் சற்று திமிர் சேர்ந்திருந்தது.

"பல பொய்களை அப்படித்தா[illegible] உண்மையாக்கினீர்கள். உண்மைக[illegible] பொய்யாக்கினீர்கள்..."

"ஏய்! உன்னோடு அரட்டை அடிக்க [illegible] இங்கே வரவில்லை..."

"உங்கள் மகள் அந்த டிவிடியைப் பா[illegible] தால் என்ன நினைப்பாள் ராஜேஷ்வர்?"

"நீ என்ன சத்தியம் பண்ணி[illegible] அவள் நம்ப மாட்டாள். என் மீது அவ[illegible] அவ்வளவு நம்பிக்கை. அவளிடம் [illegible] நேரத்தை வீணாக்காதே..."

"அவ்வளவு தூரம் நம்புகிற மக[illegible] செய்த துரோகம் இல்லையா இது?"

"ஏய்! நான் வாக்குமூலம் கொ[illegible] வரவில்லை. பணத்தைப் பிடி, டிவி[illegible] யும், ஒரிஜனல் டேப்பையும் [illegible] இன்னொரு தடவை என் வழியில் [illegible] கிட்டால் மூட்டைப் பூச்சியை நசுக்[illegible] போல் நசுக்கி விடுவேன், ஜாக்கிரதை[illegible]

"ரொம்பப் பழைய உவமானம் சா[illegible]

[illegible] தினகரன் சிரித்துக் கொண்டே [illegible] அவரிடம் நீட்டினான்.

"[illegible] டேப்பை எரித்து விட்டேன். [illegible]தீர்கள்"

[illegible] கட்டிலில் எறிந்து விட்டு [illegible] ராஜேஷ்வர் கதவை [illegible]. நின்றார். திரும்பினார்.

"நீ உன்னையறியாமல் நெருப்பைத் [illegible] விட்டாய். உன்னைப் பொசுக் [illegible] அது விடாது..." என்று கதவை [illegible] சாத்தி வெளியேறினார்.

வேட்டைநாய் 9

[illegible] அவிழ்க்கப்பட்ட போது, [illegible] முகம் மிளகாய் போல் சிவந்து [illegible].

"[illegible]" என்றான் தினகரன், அவள் [illegible] துணியை எடுத்துக் [illegible] "உன் கேள்விகளுக்கு எல்லாம் [illegible] கிடைத்ததா?"

[illegible] நாற்காலியிலிருந்து எழுந்தாள். [illegible] உதறிக் கொண்டாள். அவள் [illegible] அவமானம் பாரமாய்த் தொங் [illegible]

"[illegible] அப்பா இவ்வளவு அசிங்கமான [illegible]"

"நீ பார்த்தது உன் அப்பாவின் ஒரு [illegible]. இன்னும் பல அசிங்கமான [illegible] இருக்கின்றன..."

"நீ யார்? மாதங்கியின் ஆளா?"

"[illegible]யில்லை. உன் அப்பாவிடம் [illegible] சொன்னது சத்தியமான வார்த்தை [illegible]. மாதங்கிக்கும் இதற்கும் எந்தத் [illegible] கிடையாது..."

"பின்னே? யார் நீ?"

"என்னைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு உண்மையிலேயே ஆர்வம் இருந்தால் வா... சொல்கிறேன். ஆனால் இங்கே வேண்டாம். உன் அப்பா அபாயமானவர். டிவிடி கைக்கு வந்தவுடன் தைரியம் வந்திருக்கும். போலீஸிற்குப் போயிருப்பார். எந்த நிமிஷமும் போலீஸ் இங்கே வரலாம். கஞ்சா வியாபாரம் செய்வதாகச் சொல்லி என்னைக் கைது பண்ணி இழுத்துப் போகலாம். முதலில் இந்த இடத்தை நான் காலி பண்ணியாக வேண்டும்..."

"வேறெங்கே என்னை அழைத்துப் போவதாய் உத்தேசம்?"

"இந்தப் பணத்திற்கு ஒரு வேலை இருக்கிறது. என்னுடன் வாயேன்..." என்றான் தினகரன், சற்றே இறைஞ்சும் குரலில்.

ஜிம்மில் தன் தொப்பையை சீர்ப்படுத்துவதற்காக இயந்திரத்திடம் தன்னைக் கொடுத்திருந்தார் டி.எஸ்.பி. மகேந்திரன்.

ராஜேஷ்வரைப் பார்த்ததும் இயந்திரத்தை நிறுத்தினார்.

"என்ன ராஜேஷ்... இந்தப் பக்கம்?" என்று புன்னகைத்தார். "நீதான் ட்ரிம்மாக பெண்களுக்கெல்லாம் கனவு நாயகனாக இருக்கிறாயே! உனக்கு எதற்கு ஜிம்?"

ராஜேஷ்வர் முகம் சுளித்தார். "கண்பட்டு விட்டது" என்றார். "என்னை ஒருத்தன் தொந்தரவு செய்கிறான்..."

"தி கிரேட் கிரிமினல் லாயரையா?" - டி.எஸ்.பி.யின் குரலில் ஆச்சரியம் இருந்தது. "பிளாக்மெயிலா?"

"ஆதாரம் வைத்திருந்தான். வாங்கி விட்டேன். ஆனால் அவனை சும்மா விடக் கூடாது..." -ராஜேஷ்வரின் குரல் ஆத்திரத்தில் நறநறத்தது.

"ஆளைச் சொல்லு..."

"இடத்தைச் சொல்கிறேன். ஹோட்டல் சுகன்யா..."

"இனிமேல் அவனால் உனக்கு தொந்தரவு இருக்காது..." என்றார் டி.எஸ்.பி. மகேந்திரன்.

பூமிகா காரை நிதானமாகச் செலுத்தினாள்.

பின் இருக்கையில் வீற்றிருந்தான் தினகரன்.

"அந்த பச்சை கேட் அருகில் நிறுத்து" என்றான்.

கேட் அருகில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு பூமிகா நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அறிவிப்புப் பலகையில்,

'கஸ்தூரிபா முதியோர் இல்லம்'

என்று எழுதியிருந்தது.

"இங்கே என்ன?" என்றாள் பூமிகா புரியாமல்.

"என்னோடு உள்ளே வா..." என்றான் தினகரன், காரிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டே.

நுழைந்தார்கள். வெவ்வேறு இடத்தில் வெவ்வேறு முதியோர்கள் பரவிக் கிடந்தார்கள்.

தடிமனான கண்ணாடி அணிந்தவர்கள், வளைந்த கைத்தடி கொண்டவர்கள், கண்களை சுருக்கிப் பார்ப்பவர்கள் என்று இருந்தவர்களெல்லாம் நிமிர்ந்து அவர்களைப் பார்த்தார்கள்.

தினகரன் பூமிகாவை காரிடாரில் அழைத்துப் போனான். 'பொறுப்பாளர்' என்று பித்தளை போர்டு பதித்த அறைக் கதவைத் தட்டி விட்டு நுழைந்தான்.

பொறுப்பாளர் உயரம் குறைந்தவராக இருந்தார். காந்தியின் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை உள்ளவராக, கதரும் கதரும் அணிந்திருந்தார். எளிமையான தோற்றத் துடன், பெரிய பெரிய பற்களால் சிரித்தார்.

"அய்யா, இவர்கள் பெயர் பூமிகா. பிரபலமான கிரிமினல் லாயர் ராஜேஷ்வரின் ஒரே மகள். இவள் அப்பா இவளுக்காக பிறந்தநாள் பரிசாக பத்து லட்சம் ரூபாய் கொடுத்தார் - ஏதாவது நெக்லஸ் வாங்கிக் கொள் என்றார். ஆனால் பூமிகாவிற்கு நகைகளில் ஆர்வம் இல்லை. அந்தப் பணத்தை ஆதரவற்றோர் இல்லத்திற்கு நன்கொடையாகக் கொடுக்கலாமே என்று ஆசைப்பட்டார்..."

"எவ்வளவு நல்ல மனசும்மா உனக்கு!" என்றார் பொறுப்பாளர், சற்றே திகைத்து.

பூமிகா நடப்பது எதுவும் புரியாமல் குழப்பத்துடன் பார்த்தாள்.

ராஜேஷ்வர் கொண்டு வந்து கொடுத்த பத்து லட்சத்தையும் எடுத்து மேஜை மீது வைத்தான் தினகரன்.

"இந்தப் பணத்தை நம் முதியோர் இல்லத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் அய்யா... ரசீதை பூமிகா என்ற பெயருக்குக் கொடுத்து விடுங்கள்..."

"ரொம்ப நன்றிம்மா!" என்றார் பொறுப்பாளர் மலர்ந்த முகத்துடன்.

பூமிகா பொதுவாகப் புன்னகைத்து வைத்தாள்.

நினைத்திருந்தால் தினகரனே அந்தப் பணத்தை தனக்கென எடுத்துச் சென்றிருக்க முடியும். முதியவர்கள் இல்லத்திற்கு பணத்தை அப்படியே தூக்கிக் கொடுப்பது என்றால் எவ்வளவு பரந்த பெரிய மனசு இருக்க வேண்டும்! அவனை அவள் பார்த்த பார்வையில் ஒரு சின்ன மாற்றம் வந்திருந்தது.

ஹோட்டல் சுகன்யா.

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரின் முன்னி லையில் அந்த அறை திறக்கப்பட்டது. அறை காலியாக இருந்தது.

"காலி பண்ணிக் கொண்டு போவதாகக் கூட அவன் சொல்லவில்லை இன்ஸ் பெக்டர்..." என்று கையைப் பிசைந்தார் ஹோட்டல் மேனேஜர்.

ஒரு பெட்டியோ, ஒரு செட் உடையோ, பாத்ரூமில் பிளேடோ கூட இல்லை யென்றால் அவன் மொத்தமாகக் காலி பண்ணிக் கொண்டு போய் விட்டான் என்றுதானே அர்த்தம்?

இன்ஸ்பெக்டர் அவனைப் பற்றிய அடையாளம் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று பார்த்தார்.

அறையின் குறுக்கில் கட்டப்பட்டிருந்த கறுப்புத் திரையைப் பார்த்ததும் மானேஜர் ஆச்சரியமானார்.

"இது எங்களுடையது இல்லை..." என்றார்.

"அவனே கொண்டு வந்திருக்கிறான். இந்தத் திரைக்கு என்ன அவசியம் வந்தது?"

இன்ஸ்பெக்டர் கிருபாவின் நெற்றி கேள்விகளால் சுருங்கியது.

அந்த திரைத் துணியின் கீழ் விளிம்பருகே சதுரமாக ஒரு வெள்ளைப்

பரப்பு தெரிந்தது.

திரையை மேலே உயர்த்தி அதை ஆராய்ந்தார்.

அது ஒரு ஸ்டிக்கர். அந்த ஸ்டிக்கரில்-

அந்த திரைத் துணியை விற்ற கடையின் பெயரும், விலைக் குறிப்பும் பதியப் பட்டிருந்தன.

இன்ஸ்பெக்டரின் முகத்தில் மெல்லிய நம்பிக்கை மலர்ந்தது.

வேட்டைதான் 10

"எனக்கு சில விஷயங்கள் ஆச்சரியமா யிருக்கின்றன..." என்றாள் பூமிகா-காப்பியை உறிஞ்சிக் கொண்டே.

"என்ன?" தினகரன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"அவ்வளவு சிரமப்பட்டு எடுத்த வீடியோவிற்கு நீ பணம் கேட்டது நியாயமா இல்லையா என்பது ஒரு பக்கம். அப்படிக் கிடைத்த பணத்தில் ஒரு பைசா கூட உனக்காக வைத்துக் கொள்ளாமல் எதற்காக அந்த முதியோர் இல்லத்தில் கொடுத்து விட்டாய்?" -பூமிகா கேட்டதும் தினகரன் பார்வையை நகர்த்தினான்.

அவன் விழிகள் நனைந்திருந்தன.

"அந்த இல்லத்தில்தான் மூன்று வருடங்கள் நான் இல்லாதபோது என் அம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்..." அவன் குரல் தழுதழுத்திருந்தது.

"நீ இல்லாத போது என்றால்? நீ போகும் இடத்திற்கு அம்மாவையும் அழைத்துக் கொண்டு போய் வைத்துக் கொண்டிருக் கலாமே?"

"நான் அமெரிக்காவிற்கோ, ஆப்பிரிக்காவிற்கோ போயிருந்தேன் என்று நினைத்து விட்டாயா? இதே ஊரில்தான் இருந்தேன். ஆனால் அம்மாவைப் பிரிந்து..."

"என்?"

"நான் போயிருந்த இடம் சிறைச்சாலை. அங்கே என் அம்மாவை அழைத்துப் போய் வைத்துக் கொள்ள சட்டத்தில் வசதியில்லை"

சிறைச்சாலை என்ற வார்த்தை கேட்டதும் பூமிகா நாற்காலியை அவசரமாக சற்று பின்னால் நகர்த்திக் கொண்டாள்.

ரெஸ்டாரண்ட்டில் சிலர் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

தினகரன் விரக்தியானதொரு புன்னகையை அணிந்தான்.

"பயந்து விட்டாயா? நான் செய்த குற்றம் என்ன என்று நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?"

பூமிகா தன் செயலுக்குத் தானே வெட்கப்பட்டவளாக, "ஸாரி..." என்றாள். "சொல்... உன்னைப் பற்றிச் சொல்..." என்று முகவாயில் கை பதித்து அவன் முகத்தையே பார்த்தாள்.

தினகரன் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

வேட்டைதான் 11

எங்கள் குடும்பம் சின்னது. நான், என் அம்மா இரண்டே பேர்தான்.

அப்பா இல்லாத குறை தெரியாமல் அம்மாதான் வளர்த்தாள். சமையல் வேலை, துணி துவைக்கும் வேலை, ஆஸ்பத்திரியில் ஆயா வேலை என்று என்னென்னவோ வேலைகள் எல்லாம் செய்து என்னை

பள்ளிக்கு அனுப்பினாள். பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும் தொழில் கல்வி. ஆர்வத்துடன் படித்தேன். இருபதாவது வயதில் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன்.

மல்லையா லேத் ஒர்க்ஸ் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா? பிரபலமான தொழிற்சாலை. முதலாளி மல்லையா தங்கமானவர். ஆனால் அவருடைய பார்ட்னர் சிவதாஸ் என்பவன் கயவன்.

மல்லையா, தன் பார்ட்னரை உயிருக்குயிரான நண்பனாக நினைத்திருந்தார். அவரை நம்பி அத்தனை பொறுப்பையும் விட்டிருந்தார். வெளி நாட்டில் இருந்தார்.

சிவதாஸ் தொழிலாளர்களுக்கு முழு சம்பளம் கொடுக்க மாட்டார். ஆனால் கொடுத்த தொகையை விட கூடுதலான தொகைக்கு கையெழுத்துப் போடச் சொல்லி வற்புறுத்துவார். தொழிலாளர்கள் எல்லோருக்குமே அவர் மீது ஒரு வெறுப்பு இருந்தது. யூனியன் தலைவரை எப்படியோ காசு கொடுத்து வாங்கி விட்டார் சிவதாஸ். அதனால் தொழிலாளர்களால் எந்த எதிர்ப்பும் காட்ட முடியாத ஒரு நிலை.

மூன்று, நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாக இந்த அவல நிலை நீடித்திருந்தது தெரியாமல் நான் போய் புதிதாக வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். வேலையில் சேர்ந்து குறைந்தபட்சம் ஆறு மாதமாவது ஆனால்தான் யூனியனில் உறுப்பினராகலாம் என்று ஒரு விதிமுறை இருந்தது.

வேலை கிடைத்ததில் எனக்கு பெரு மகிழ்ச்சி. என் அம்மாவை வேலைக்குப் போக வேண்டாம் என்று தடுத்து விட்டேன். எனக்கு வேலை கிடைப்பதற்காக

[illegible] போல் அம்மாவுக்கும் உடல்நிலை தளர்ந்து விட்டது. ஆஸ்த்மா [illegible] மூச்சுத் திணறல்.

அம்மாவை உட்கார வைத்து கவனித்துக் கொள்ளும் பொறுப்பு கிடைத்த சந்தோஷத்தில் நான் இருந்தபோதுதான் அந்த அசம்பாவிதம் நடந்தது.

தொழிற்சாலையில் கோவிந்தசாமி என்று ஒரு மூத்த தொழிலாளி. வேலை செய்யும் போது இயந்திரத்தில் அவர் கை மாட்டிக் கொண்டது. கை அப்படியே வெட்டப்பட்டு ரத்தம் கொட்டியது.

மருத்துவமனைக்கு எடுத்துப் போய்க்கூட அவரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. [illegible] ரத்த சேதம். விபத்தின் அதிர்ச்சி பலமாகத் தாக்கி, இறந்து விட்டார். அவருக்கு மனைவியும், நான்கு குழந்தைகளும், வயதான அப்பா அம்மாவுமாக மிகப்பெரிய குடும்பம்.

கம்பெனி ரூல் பிரகாரம் அவருடைய மூத்த மகனுக்கு வேலை தர வேண்டும். தவிர அவர் மனைவிக்கு நஷ்ட ஈடாக ஐந்து லட்சம் ரூபாய் தரவேண்டும். இதையெல்லாம் சொல்லி, முதலில் ரசீதில் கையெழுத்து போட வேண்டும் என்று ஏமாற்றி கோவிந்தசாமியின் மனைவியிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு விட்டார் சிவதாஸ். மகனுக்கு வேலை தந்தார்களே தவிர பணத்தைத் தரவில்லை.

கேட்டபோது கொடுத்தாயிற்று, ரசீதில் கையெழுத்து இருக்கிறது என்று அந்த அப்பாவி விதவையை ஏமாற்றினார்கள்.

தொழிலாளர்கள் கொதித்தார்கள். இதைப் பொறுக்கக் கூடாது என்று முடிவு செய்தார்கள். யூனியன் தலைவர் வழக்கம்

போல் முதலாளி பக்கம் பேசியது... நேரடியாக மல்லையாவிற்கு தங்க... மனக்குமுறல்களை கடிதமாக எழுதின... கள்.

மல்லையா நேரடியாக விசாரணைக்கு வ... சம்மதித்தார்.

கோவிந்தசாமியின் மனைவியிட... நஷ்டஈடு கொடுக்கப்பட்டதற்கு ரசீத... குறைந்தபட்சம் இரண்டு சக தொழிலா... களாவது சாட்சிக் கையெழுத்து போ... வேண்டும் என்பது ரூல். ஒரு கையெழுத்... யூனியன் தலைவர் போட்டு விட்டா... இரண்டாவது கையெழுத்தை போலியாக... போட்டால் தொழிலாளர்கள் காட்டி... கொடுத்து விடுவார்கள் என்ற நிலைமை...

சிவதாஸ் என்னைக் கூப்பிட்டார்.

"நீ சங்கத்தில் உறுப்பினர் இல்லை... அதனால் மற்ற தொழிலாளர்களி... தீர்மானம் உன்னைக் கட்டுப்படுத்தா... இரண்டாவது சாட்சிக் கையெழுத்தை... போடு" என்றார்.

இந்தச் சந்திப்பு அவர் பர்ஸன... அறையில் நடந்தது.

கோவிந்தசாமியின் உடல் மீது அ... மனைவி விழுந்து கதறி அழுத காட்சி எ... கண்களுக்குள்ளேயே நின்றிருந்த... கோவிந்தசாமிக்குத் துரோகம் செ... எனக்கு சம்மதம் இல்லை.

"மாட்டேன்" என்றேன்.

சிவதாஸ் ஐம்பதாயிரம் ரூபா... எடுத்துப் போட்டார்.

"பொறுக்கிக் கொள். கையெழுத்... போடு" என்றார்.

"எத்தனை லட்சம் கொடுத்தாலும் ஒ... ஏழைத் தொழிலாளிக்கு நான் துரோக...

செய்ய மாட்டேன்..." என்று ஆவேசமாகச் சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தேன். யார் மீதோ முட்டிக் கொண்டேன்.

நிமிர்ந்தால்- மல்லையா!

அதற்குமுன் புகைப்படங்களில் மட்டுமே நான் பார்த்திருந்த முதலாளி.

அவர் கால்களில் விழுந்தேன். நடந்ததையெல்லாம் சொன்னேன்.

மல்லையா வேறு எதையும் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பார். நெருங்கிய நண்பனே துரோகம் செய்வது அவருக்குத் தாங்கவில்லை.

என் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு அந்த அறைக்குள் போனார்.

சிவதாஸ் மல்லையாவைப் பார்த்ததும் மிரண்டு போனார். ரசீதில் என்னைப் போலவே சாட்சிக் கையெழுத்தைப் போட முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தவர், கையும் களவுமாக பிடிபட்டதும், திணறிப் போனார். இருவர் குரலும் உயர... மல்லையாவிற்கும் அவருக்கும் சண்டை ஆரம்பித்தது. நான் செய்வதறியாது நின்றேன்.

"இத்தனை நாள் தப்பு பண்ணி விட்டேன். உன் மேல் இருந்த நம்பிக்கையில் உன்னைப் பற்றி எந்தப் புகார் வந்தாலும் அதை அலட்சியப்படுத்தி விட்டேன். ஆனால் இதை நான் சும்மாவிடப் போவதில்லை. போலீஸை மட்டுமல்ல, பத்திரிகையாளர்களையெல்லாம் கூப்பிட்டு உன்னைப் பற்றிச் சொல்லப் போகிறேன். இனிமேல் எந்த ஜென்மத்திற்கும் நீ வெளியில் இறங்க முடியாதபடி பண்ணப் போகிறேன்" என்று மல்லையா கத்தினார்.

"தினகர், அந்தப் பத்திரிகையாளர் கூட்டத்திற்கு நீயும் வா. சிவதாஸ்

உன்னிடம் பேரம் பேசியதை உ
வாயாலேயே அங்கே சொல்...” என்றார்.

“சரி முதலாளி” என்றேன்.

சிவதாஸின் முகம் வெளுத்து விட்டது

மல்லையாவுடன் நான் வெளியே
இருந்த நேரம், “ஏய், நில்லு!” என்
சிவதாஸின் குரல் குரைத்தது.

நின்றோம். திரும்பினோம். அதிர்ந்தோம்

சிவதாஸின் கையில் ஒரு நீளமா
பிச்சுவாக் கத்தி!

“பத்திரிகையாளர்களைக் கூப்பிட்டு
என் எதிர்காலத்தையே வீணாக்குவ
நான் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டி
போனா?” என்று சிவதாஸ் உறுமின
கண்களில் வெறுப்பும், பயமும் ஒளிர்ந்த

நிலைமையை உணர்ந்து நா
உஷாராகும் முன் சிவதாஸ் ஆவேசத்துட
கத்தியை மல்லையாவின் நெஞ்சில் பாய்
விட்டார்.

அந்த நிமிடத்தில் என் நெஞ்
மோதிய உணர்ச்சிகளை என்ன
விவரிக்கவே முடியாது.

அச்சம். கோபம். ஆத்திரம். பய
ஆவேசம்...

இத்தனையும் செய்துவிட்டு இ
சிவதாஸ் தப்பிப்பதா என்ற ஆவேசம்த
என்னை செலுத்தியது.

மல்லையாவைத் தாங்கிப் பிடித்தே
அவர் விழிகள் விறைத்தன.

“அ... அ... அவனை விடாதே!” என்
சொல்லிவிட்டு அவர் கீழே சரிந்தார்.

அவர் நெஞ்சிலிருந்த கத்தியை வெ
கென்று உருவினேன். சிவதாஸை குத்
கிழித்து விடும் ஆவேசத்துடன் அவர்
பாய்ந்தேன்.

சிவதாஸ் வெகு சுலபமாக என்னைத் தள்ளினார். ஒரே தாவலில் கதவைத் திறந்து வெளியே பாய்ந்தார். உடனே கதவை வெளியே தாளிட்டார்.

பெரும் கூச்சலிட்டார்.

ஜன்னலை நான் மோதி மோதி ஆவேசமாய்க் கத்தினேன்.

யார், யாரோ ஓடினார்கள்.

அரை மணி நேரம் கழித்து கதவு திறக்கப்பட்ட போது-

போலீஸ் என்னை மடக்கிப் பிடித்து, என் கையில் விலங்கிட்டது.

வழக்கு முற்றிலுமாக திசை திரும்பி நின்றது.

மல்லையாவின் நெஞ்சில் நான்தான் கத்தியைப் பாய்ச்சினேன் என்பதை ‘நேரில்’ பார்த்தவர்களாக அந்த மூன்று சாட்சிகளும் கூறினார்கள். ‘நான்தான் கொலைகாரன்’ என்று ஆணித்தரமாக அந்த மூன்று பேரும் அடம் பிடித்தார்கள்.

என் அம்மா நெஞ்சில் அடித்துக் கொண்டாள். அழுதாள். புலம்பினாள். தன் மகன் அப்படியெல்லாம் செய்யத் தெரியாதவன் என்று கருணை கேட்டுக் கதறினாள்.

உண்மை எதுவும் எடுபடவில்லை. காரணம் என்ன தெரியுமா?

சிவதாஸிற்காக வழக்கை அபாரமாக நடத்திய தி கிரேட் கிரிமினல் அட்வகேட் ராஜேஷ்வர்! அவருடைய அற்புதமான வாதத் திறமையால் அவர் உண்மைகளைப் பொய்யாக்கினார். பொய்களை உண்மையாக்கினார். விளைவு?

கொலை முயற்சி என்று என்மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. திட்டமிட்டு செய்யாத

கொலை என்பதாலும், மல்லையா தானாக குறுக்கில் வந்து கத்தியை நெஞ்சில் வாங்கிக் கொண்டார் என்பதாலும் தூக்குத் தண்டனை தரப்படவில்லை.

தொழிலாளர்கள் நிலைமை மோசம். நான் புதியவன். எனக்காக எவ்வளவு நாள் போராட்டம் நடத்தி வயிற்றைக் காயப்போட முடியும்?

நான் சிறைக்குப் போக வேண்டியது என்று முடிவானதும், அம்மா விழுந்தவள் தான். எழுந்திருக்கவே இல்லை.

கஸ்தூரிபா முதியோர் இல்லத்தில் இருக்கும் அந்த அய்யாதான் பொறுப்பெடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டார். மூன்று வருடங்கள் அங்கே இருந்தாள் அம்மா. அப்புறம், உடல்நிலை ரொம்ப மோசமாகி ஆஸ்பத்திரியில் சிகிச்சை பலனளிக்காமல் செத்தே போனாள்.

தலைவர்களுடைய பிறந்த நாட்கள், என் நன்னடத்தை என்று என்னென்னவோ காரணங்களுக்காக என் தண்டனைக் காலம் ஏழு வருடத்திலிருந்து குறைந்து நான் விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டேன்.

மல்லையா கடைசி மூச்சைப் பிரியும் போது சொன்னதுதான் எனக்கு மறுபடி மறுப்டி ஞாபகம் வருகிறது. சிவதாஸைக் காட்டி, 'அவனைச் சும்மா விடாதே' என்றார்.

சிவதாஸ் அன்றைக்கு இருந்ததை விட இன்றைக்கு இன்னும் செல்வாக்குள்ளவர். வசதியானவர். இன்னும் பல பிஸினஸ்கள் பெருகி விட்டன. வெளிநாடு போய் வந்த மகனும் பிஸினஸில் இறங்கப் போகிறான்.

சிவதாஸைப் போலத்தான் ராஜேஸ் வரும். அவருடைய சொத்தும் வளர்ந்

விட்டது.

ஆனால் ராஜேஷ்வரின் பலவீனம் மோசமானது. மகாலட்சுமி போல் ஒரு மனைவி இருக்கும் போதே, இளம் பெண்களைப் பணத்தால் வாங்குகிறார் என்பது எனக்குத் தெரிந்தது.

அப்புறம் தான்...

தினகரன் நிறுத்தினான். அவன் கண்களில் ஈரம்.

பூமிகா கை நீட்டி அவன் கையைப் பற்றி அழுத்திக் கொடுத்தாள்.

"உன்னை இந்த நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்தவர்களை சும்மாவிடக் கூடாது. ஆனால் என் அப்பாவை என்ன செய்யப் போகிறாய்?" -இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கும்போது மட்டும் குரலில் மெல்லிய அச்சம் வந்தது.

"அவரை நான் தாக்கப் போவதில்லை. என் விரல்நுனி கூட அவர் மீது படப் போவதில்லை. ஆனால் பழிவாங்கப் போகிறேன்..."

"எப்படி?"

"பொறுத்திருந்து வேடிக்கை பாரேன்..." என்றான் தினகரன்.

"தினா.." பூமிகா அவன் பெயரை சுருக்கிக் கூப்பிட்டதும் அவன் முகத்தில் சிறு ஆச்சரியம் வந்தது.

"என் அப்பா உயிருக்கு ஆபத்து இல்லை என்று நீ உத்தரவாதம் தந்தால் உனக்கு நானும் ஒத்துழைப்பு தரத் தயார்" என்றாள் பூமிகா.

தினகரன் அவளை நன்றியோடு பார்த்தான்.

"அவர் உயிருக்கு என்னால் எந்த ஆபத்தும் வராது. செத்துப்போன என் அம்மா மேல் சத்தியம். நீ ஒத்துழைப்பு தருவதாயிருந்தால் என் வேலை ரொம்ப சுலபமாகி விடும்..."

"நான் என்ன செய்ய வேண்டும் தினா?"

பூமிகா ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

தினகரன் நிதானமாக தன் திட்டத்தை விவரித்தான்.

வேட்டைநாய் 12

"ராஜேஷ்..." -டி.எஸ்.பி. மகேந்திரன் போனில் பேசினார். "அந்த ஆள் இன்னும் மாட்டவில்லை. ஆனால் தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம்..."

ராஜேஷ்வரின் முகத்தில் சலிப்பு வந்தது.

"எந்த விவரமுமா கிடைக்கவில்லை?"

"கிடைத்தது. ஆனால் அது ஒரு வட்டமாக முடிந்து விட்டது. அவன் ஹோட்டல் ரூமில் மாட்டியிருந்த கறுப்பு திரையை வாங்கிய இடத்திலிருந்து ஒரு போன் பண்ணியிருக்கிறான். எந்த நம்பருக்குத் தெரியுமா?" -டி.எஸ்.பி. தொலைபேசி எண்ணைச் சொன்னார்.

"அது என்னுடைய போன் நம்பர் ஆயிற்றே..?" என்றார் ராஜேஷ்வர்.

"ஆமாம். திரையை வாங்கிவிட்டு உன்னுடன் பேசியிருக்கிறான். அங்கே வட்டம் முடிந்து விடுகிறது. மேற்கொண்டு வேறு விவரம் கிடைத்தால் நீயும் சொல். நாங்களும் வேட்டையைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்..."

ராஜேஷ்வர் ஏமாற்றத்துடன் போன் தொடர்பைத் துண்டித்தார்.

வேட்டைநாய் 13

ராஜேஷ்வர் தூக்கம் இல்லாமல் ஸிட் அவுட்டில் அமர்ந்திருந்தார். வானில் நட்சத்திரங்கள் இறைந்து கிடந்தன. மங்கிய வெள்ளித்தட்டு போல நிலா.

சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்தார்.

அவனுடன் நடந்த உரையாடல்களை எல்லாம் நினைவுபடுத்திப் பார்த்தார். மாதங்கி காசுக்கு ஆசைப்பட்டு பிளாக்மெயில் செய்ய உதவியாக இருப்பவளா என்றால் அதுவும் சரியாகப் பொருந்தவில்லை.

வேறென்ன சொன்னான்?

சடாரென்று நினைவுக்கு வந்தது.

டிவிடியில் இருப்பது பொய்ப்படம் என்று தன்னால் சாதிக்க முடியும் என்று அவர் சொன்னபோது அவன் என்ன சொன்னான்?

'பல பொய்களை அப்படித்தானே உண்மையாக்கினீர்கள்? உண்மைகளைப் பொய்யாக்கினீர்கள்?'

நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

பொய்களை உண்மையாக்குவதும், உண்மைகளைப் பொய்யாக்குவதும் அவருடைய வக்கீல் தொழில் தொடர்பான விஷயமல்லவா? அப்படியானால்... அவருடைய தொழிலால் பாதிக்கப்பட்டு தண்டனை பெற்றவனாக இருக்கலாமோ? அவர் ஆஜரான வழக்குகளில் தண்டனை பெற்று அண்மையில் . சிறையிலிருந்து விடுதலையானவர்கள் யார் யார் என்று விசாரித்தால்?

உடனடியாக டி.எஸ்.பி. மகேந்திரனுக்கு போன் செய்தார்.

எதிர்முனை எடுக்கப்பட்டு, அவர், “ஹலோ” என்று சொன்ன நேரம், பின்னா லிருந்து குரல் வந்தது.

“அப்பா!”

பூமிகா! ராஜேஷ்வர் அவசரமாக போனைத் துண்டித்தார்.

பூமிகாவின் முன்னிலையில் அவர் போலீஸிடம் பேச முடியாது.

“என்னப்பா... இன்னுமா நீங்கள் தூங்கவில்லை?”

பூமிகா எதிரே வந்து நின்றதும் சிக ரெட்டை அவசரமாக ஆஷ்ட்ரேயில் போட்டார்.

“இல்லைம்மா... யோசித்துக் கொண் ருந்தேன்...”

“யாரைப் பற்றிப்பா?”

“நாளைக்கு நான் ஆஜராக வேண்டி கேஸைப் பற்றிம்மா. நீ ஏன் தூங்கவில்லை பூமிகா?”

“இன்டர்நெட்டில் சாட் பண்ணிக் கொண் டிருந்தேன் டாடி. அப்புறம் ஈமெயிலை செ பண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது என் பெயருக்கு ஒரு விநோதமான ஈமெயி வந்திருக்கிறது டாடி...”

“என்ன?” ராஜேஷ்வர் நிமிர்ந் உட்கார்ந்தார்.

“நாளை உன்னைக் கடத்தப் போகி றேன். முடிந்தால் உன் அப்பாவைத் தடுக்க சொல்- தி.க...”

ராஜேஷ்வருக்கு எதிரே பூமிகா அமர்ந்தாள்.

“தி.க. என்றால் பெரியார் ஆரம்பித்த கட்சிதானே டாடி?”

ராஜேஷ்வருக்குப் புரியவில்லை.

“தெரியவில்லையேம்மா... நீ ஒன்று செய். நாளைக்கு வீட்டோடு இரு. எங்கேயும் வெளியே போக வேண்டாம்...”

“என்ன டாடி நீங்கள்? ஈமெயிலுக் கெல்லாம் போய் பயப்படுகிறீர்கள்?” பூமிகா சிரித்தாள். “உங்கள் காரில் ஸ்டிக்கர் ஒட்டியவன் யார் என்று கண்டுபிடித்து விட்டீர்களா?”

ஸ்டிக்கர் ஒட்டியது வரைதான் இவளுக்குத் தெரியும். டிவிடியில் வீடியோ பார்த்தது பற்றி மனைவி மைதிலி பெரிய ராத பண்ணி இவளுடன் பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை என்பதே அவருக்குப் பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது.

“போலீஸில் சொல்லியிருக்கிறேன் பூமிகா. இப்போது உனக்கு ஈமெயில் வந்திருக்கிறது என்கிறாய். இதுபற்றியும் சொல்லி விடுகிறேன். அவர்கள் கண்டுபிடிக்கட்டும்...”

“ஈமெயில் ஏதாவது ஒரு பிரவுஸிங் சென்டரிலிருந்து யார் வேண்டுமானாலும் அனுப்பலாமே டாடி... எவனாவது விளையாட்டிற்கு அனுப்பியிருப்பான். அதைப் பற்றி கவலைப்படாமல் போய்த் தூங்குங்கள்...”

பூமிகா, ராஜேஷ்வரின் முன் தலை முடியை லேசாகக் கலைத்துவிட்டு எழுந்தாள்.

“பூமிகா... நீ நாளைக்கு எங்கேயும் போக வேண்டாம்...”

“ஒரு கிரேட் கிரிமினல் அட்வகேட்டின் மகள் ஒரு அற்பமான ஈமெயிலுக்கு பயப்படலாமா? குட்நைட்!”

அவள் சட்டென்று போய் விட்டாள்.

ராஜேஷ்வர் அடுத்த சிகரெட்டை எடுத்

துப் பற்ற வைத்தார்.

தி.க. என்றால் யார்?

டி.எஸ்.பி.யிடம் பேசலாம் என்று செல் போனை எடுத்தபோது, இன்கமிங் காலிற்கான வெளிச்சம் ஒளிர்ந்தது.

காதில் வைத்தார்.

"ஹாய் ராஜேஷ்!"

அவனேதான்!

"உன் மகளை இன்றைக்கே நன்றாகப் பார்த்துக் கொள். நாளைக்கு அவள் என் வசம் இருப்பாள்..."

"ஏய்... யார் நீ?"

"என் பெயர் ஏய் இல்லை. தி.க.!"

போன் தொடர்பு அறுந்தது.

ராஜேஷ்வர் தன் உள்ளங்கையெல்லாம் வியர்த்திருப்பதைப் பார்த்தார். ச்சே! ஏன் இப்படி பயப்படுகிறேன்?

டி.எஸ்.பி. மகேந்திரனை போனில் பிடித்தார்.

"தி.க. என்றா சொன்னான்? நாளை காலை பத்து மணிக்கு உனக்கு விவரங்கள் தருகிறேன்" என்றார் மகேந்திரன்.

"மகேந்தர், இன்னொரு விஷயம்..."

"என்ன?"

"என் மகளைக் கடத்தி விடுவேன் என்று ஈமெயில் அனுப்பியிருக்கிறான். அவள் தைரியசாலிதான். ஆனாலும்..."

"ஆனாலும் 'அப்பன் மனசு' பயப்படுகிறதாக்கும்?"

"ஆமாம்டா. அவளுக்குத் தெரியாமல் நாளைக்கு அவளுக்கு பாதுகாப்புத் தர வேண்டும்..."

"நாங்கள் எல்லாம் இருக்கிறோம். கவலைப்படாதே. தூங்கு..."

ராஜேஷ்வர் போனை மெல்ல அணைத்தார்.

வேட்டைநாய் 14

சிவதாஸ் காரிலிருந்து இறங்கினார். [illegible] செய்ததும் டிரைவர் காரை பார்க்கிங் [illegible] ஓட்டிப் போனான்.

சிவதாஸ் மணிக்கட்டு நேரத்தைப் பார்த்தார்.

விடிகாலை 5.45.

கடற்கரைச் சாலையில் இந்த நேரத்திலேயே நிறைய வாகனங்கள் வந்திருந்தன.

சாலையில் நடை பயிலுபவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட நடைபாதையில் பல்வேறு மனிதர்கள் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சிவதாஸ் அந்தக் கூட்டத்தோடு நடப்பதில்லை. கடற்கரை மணல்வெளியை ஒட்டி உட்புறம் இருந்த சாலையில் அவர் நடப்பது வழக்கம். அங்கே அவர் தோளோடு எவர் தோளும் இடிக்காது. பரிச்சயமான முகங்கள் எதிர்ப்பட்டு தேவையற்ற பேச்சு கொடுக்காது.

அவரைப் போலவே உள்சாலையை தேர்ந்தெடுக்கும் வேறு சிலரும் அந்த சாலையில் அங்கங்கே நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

சிவதாஸ் இருநூறடி நடந்திருப்பார்.

கடற்கரை மணல் வெளியிலிருந்து ஏதோ [illegible] தாவி வருவது போல் தோன்றியது. தன்னிச்சையாக அவர் அந்தத் திசையில் திரும்பினார்.

விர்ர் என்று ஒரு மடக்கிய முஷ்டி பறந்து வந்தது. அவர் சுதாரிக்கும் முன் அது அவருடைய முகத்தில் மோதியது.

சிவதாஸ் எந்த வயதிலும் அப்படி ஒரு மோதலை எதிர்கொண்டதே இல்லை.

மூக்கு ஓட்டைகளில் ரத்தம் எட்டிப் பார்த்தது. தடுமாறி அந்தத் தார் சாலையின் சொரசொரப்பில் அவர் மல்லாந்து விழுந்தார்.

அவர் முகத்தில் கையை வீசியவன் இப்போது அவர் அருகே ஒரு கோபுரம் போல நின்றான். அவருடைய கோணத்திலிருந்து பார்த்தபோது அவனுடைய முக அமைப்பு புரியாமல் முகவாயின் கீழ்ப்பகுதிதான் தெரிந்தது. அந்தக் கோணத்தில் அவனுடைய கால் எழும்பியபோது கப்பலில் இயங்கும் கிரேன் எழும்பினாற் போலிருந்தது.

பாதுகாப்பு செயலாக அனிச்சையாக அவர் கை உயர்ந்து அவனது தாக்குதலைத் தவிர்க்கப் பார்க்க, அந்த பூட்ஸ் கால் ஓங்கியது. வேகமாக இறங்கியது. அவருடைய முழங்கையைத் தாக்கி நெஞ்சில் தொம்மென்று இறங்கியது.

சிவதாஸ் கண்முன் பூச்சிகள் பறந்தன.

“ஹெல்ப்!” என்று கத்துவதற்கு அவர் வாய் திறந்தவுடன் பூட்ஸ் கால் அவர் வாயில் ஒருமுறை ‘தப்’ என்று முத்தமிட்டுக் குத்தியது.

அவருடைய குரல் கேட்டு எங்கிருந்தோ யார் யாரோ ஓடிவர ஆரம்பிக்க, அவரைத் தாக்கியவன் சரேல் என்று திரும்பினான்.

அவரை விட்டு ஓடினான்.

தனியார் மருத்துவமனை.

சிவதாஸின் முகத்தை டாக்டர்கள் பரபரப்பாய் கையாண்டனர்.

மூக்கு எலும்பு விரிசல் விட்டிருந்தது.

மேல் வரிசைப் பற்களில் முன் பற்கள் இரண்டும் உடைந்து உள்வாங்கி அண்ணத்து தசைகள் கிழிந்திருந்தன. வாய்க்குள் மணல் துகள்கள் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன.

போலீஸிலிருந்து இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் சிவதாஸின் வார்த்தைகளுக்காக அவர் அருகிலேயே தவம் இருந்தார். தாக்கியவனை வேட்டையாடவும் போலீஸ் தயங்கவில்லை.

அந்தத் தாக்குதலைப் பார்த்து ஓடிவந்து சிவதாஸை எழுப்பி அவருடைய காரில் கிடத்தி மருத்துவமனைக்கு அனுப்பியவர்களிடம் இன்ஸ்பெக்டர் விசாரித்துப் பார்த்து விட்டார்.

அவன் முகத்தை யாரும் பார்க்கவில்லை. சரியான அடையாளம் சொல்ல யாருக்கும் முடியவில்லை.

அவனுடைய தோற்றத்தை வைத்து அவன் இளைஞன் என்றார்கள். இருபத்தைந்து வயது இருக்கலாம் என்றார்கள். ஆறடிக்கு சற்று குறைவான உயரம் என்றார்கள். ஒரு மோட்டார் சைக்கிளில் ஓடி ஏறி தப்பி விட்டான் என்றார்கள்.

மோட்டார் சைக்கிள் எண்ணை மட்டும் உத்தேசமாக யாரோ நினைவுபடுத்தினார்கள்.

சிவதாஸ் கண்களை உருட்டிப் பார்த்தார். அவர் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்த அவருடைய மகனைக் குனியச் சொன்னார்.

“ஜ..ஜே..ஷ்...வரைக்... கூப்பிடு...”

இதைச் சொல்வதற்குள் வலியில் அவர்

முகம் கசந்து போனது.

வேட்டைநாய் 15

போன் அலறிய அலறலில் ராஜேஷ்... திடுக்கிட்டு விழித்தார். விழித்த... கடிகாரத்தின் மீது பார்வை ஓடியது.

மணி 7!

இரவு வெகுநேரம் தூங்காமல் வி... திருந்ததில் காலைத் தூக்கம் நீண்... விட்டது. விழிப்பு தள்ளிப் போய் விட்டது...

போனை அள்ளி எடுத்தார்.

எதிர்முனையில் சிவதாஸின் ம... அஸ்வினின் குரல் படபடவென... பொறிந்தது.

சிவதாஸ் இளங்காலையிலேயே தாக்... பட்டு முதலுதவிக்கென்று மருத்துவம... யில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதாக அஸ்வி... சொன்னான். பத்து நிமிடத்திற்குள் அங்... அவரை அவன் எதிர்பார்ப்பதா... சொன்னான்.

போர்வையை உதறிவிட்டு ராஜேஷ்... பரபரப்பாக எழுந்தார்.

போன் மறுபடி ஒலித்தது.

எடுத்தார்.

டி.எஸ்.பி. மகேந்திரன்!

"ராஜேஷ்! நீ கேட்ட விவரம் கிடை... விட்டது. தினகரன் என்பவன் சமீபத்... விடுதலையாகி இருக்கிறான். தினகர... ஞாபகம் இருக்கிறதா?"

தினகரன்!

ராஜேஷ்வரின் மூளை கம்ப்யூட்... வேகத்தில் நினைவுகளைப் புரட்டியது.

"எஸ்..." என்றார். "சிவதாஸின் கே... ...ஏழு வருஷ கடுங்காவல் இல்லை?"

"ஏழு வருஷம் நான்கு வருஷமாகக் குறைந்து அவன் வெளியே வந்து விட்டான்..."

"தேங்க்யூ மகேந்தர்..."

தினகரன்!

அதைத் தான் சுருக்கி தி.க. என்கிறானா? ராஜேஷ்வர் சுறுசுறுப்பானார்.

வேட்டைநாய் 16

தினகரன் காப்பி குடித்து விட்டு அந்த ஹோட்டலிலிருந்து வெளிப்பட்ட போது அவன் மோட்டார் சைக்கிளைத் தொட்டுக் கொண்டு இரண்டு கான்ஸ்டபிள்கள் நின்றிருந்தனர்.

தினகரன் பதறவில்லை.

அவர்களை நெருங்கினான். "கொஞ்சம் நகர்கிறீர்களா? வண்டியை எடுக்க வேண்டும்..."

"இந்த வண்டி உன்னுடையதா?"

"ஆமாம்..."

உடனே கான்ஸ்டபிள் அவன் பின் கழுத்தில் கை வைத்து சட்டைக் காலரைப் பற்றினார்.

"உன்னைத் தாண்டா தேடிக் கொண்டு வந்தோம்..."

சிவதாஸ் இமைகளைத் திறந்தார்.

அவருக்கு நெருக்கத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்ட அவனைப் பார்த்தார்.

தினகரன்!

கிட்டத்தட்ட ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் ... சிறைக்கு அனுப்பப்பட்ட

தினகரன்!

"சார்! காலையில் பீச்சில் உங்களை [illegible] தாக்கியது இவனா- பார்த்துச் சொல்[illegible] கள்!"

சிவதாஸ் படுத்திருந்த கோண[illegible] லிருந்து பார்த்ததும் பளிச்சென்று அ[illegible] யாளம் புரிந்தது.

இவன்தான்! இவனேதான்!

"இவன்தான்..." என்றார் வலியினூ[illegible]

தினகரனின் பின்னந்தலையில் [illegible] டேர் என்று போலீஸின் அடி விழுந்தது.

"இங்கே அடிக்காதீர்கள்..." என்று [illegible] வந்தது.

திரும்பினால் டி.எஸ்.பி. மகேந்திரன் [illegible]

"அவனை தனி ரூமிற்கு இழு[illegible] வாருங்கள்..."

"வெயிட்!" என்றான் தினகரன். "என்[illegible] எதற்காக அடிக்கிறீர்கள்?"

"தனியே சொல்கிறேன், பிரதர்!" என்[illegible] கர்ஜித்தார் மகேந்திரன்.

காவல் நிலையம். விசாரணைக்கென்[illegible] ஒதுக்கப்பட்ட- பல நாள் பயன்படுத்[illegible] படாத தனி அறை.

பழைய காற்றின் வாசம் நிறைந்திருந்[illegible] தினகரன் தரையில் எறியப்பட்டா[illegible] போலீஸின் பூட்ஸ் கால் அவனை விலா[illegible] உதைத்தது.

அடுத்த உதையிலிருந்து தப்பி[illegible] தினகரன் ஆவேசமாக எழுந்தான்.

"என்னை காரணமில்லாமல் தா[illegible] முடியாது: அப்புறம் என் வக்கீலுக்கு நீங்[illegible] பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்..."

"[illegible]தைப் பாருடா..." என்றார் மகேந் [illegible] நக்கலாக. நெருங்கி அவன் கன்னத் [illegible] பொறிபறக்க இன்னொரு அடி அடித் [illegible]

"[illegible]லையில் கடற்கரையில் சிவதாஸ் [illegible] போகும்போது அவர் மீது [illegible]தல் நடத்தினாயே... அந்தக் காரணம் [illegible]?"

"[illegible] காலையிலா?" தினகரன் தன் [illegible]ோரத்து ரத்தத் துளியை துடைத்துக் [illegible]டான். "இன்று காலையில் நான் [illegible]ரைப் பக்கமே போகவில்லையே... [illegible] வக்கீல் வீட்டில் அல்லவா இருந்தேன்?"

"[illegible]டா வக்கீல், வக்கீல் என்று பூச்சி [illegible]கிறாய்? உனக்கு எவன்டா வக்கீல்?"

"[illegible]டர் ராஜேஷ்வர்! பிரபல கிரிமினல் [illegible]கேட்!"

"[illegible]து? ராஜேஷ்வரா? அவரும் [illegible]தான் உன்னை உள்ளே தள்ளப் [illegible]றார். ராஜேஷ்வர் இவனுடைய [illegible]ாம்! அவருடைய ஃபீஸ் எவ்வளவு [illegible]மா உனக்கு?"

"[illegible]ரியும்..."

"[illegible]ருக்கு ஒரு சிகரெட் வாங்கித்தரக் [illegible] உனக்கு அருகதை இல்லை..."

"[illegible] ராஜேஷ்வரைக் கூப்பிடுங்கள். [illegible] எனக்காக ஆஜராவாரா, மாட்டாரா [illegible] நானே கேட்கிறேன்..." தினகரன் [illegible]மான குரலில் சொன்னான்.

[illegible]ஸ்.பி. மகேந்திரன் ஏளனமான [illegible]யுடன் அங்கிருந்த [illegible]பேசியைப் பயன்படுத்தினார்.

"ராஜேஷ்... எங்கேயிருக்கிறாய்?"

"[illegible]ில்" என்றார் ராஜேஷ்வர். [illegible]திரிக்குத்தான் வந்து கொண்டிருக்

கிறேன்...”

“தி.க. என்கிற தினகரன் என்
அயோக்கியனை நாங்கள் பிடித்
கிறோம், ராஜேஷ். அவனுக்கு உன்னோ
பேச வேண்டுமாம்...”

“கொடு...”

“ஏய், இங்கே வா... பேசு...” -டி.
ரிசீவரை நீட்ட, அதை நோக்கி தின
உந்தித் தள்ளப்பட்டான்.

தினகரன் ரிஸீவரை வாங்கினான்.

“வணக்கம்” என்றான் களைத்த குர

“என்ன பிரதர், சௌக்கியமா? நெ
போடு விளையாடி விட்டாய் என்றே
இப்போது அர்த்தம் புரிகிறதா? சிவதா
அடித்திருக்கிறாய். கஞ்சா கட
யிருக்கிறாய். லாட்ஜ் வாசலில் விபச்சா
திற்கு துணை போயிருக்கிறாய். இ
என்னென்ன குற்றங்கள் உன்
சுமத்தப்பட போகின்றன தெரியுமா?”

“என்னைப் பிடிக்காதவர்கள் யாரா
என் மீது இப்படிக் குற்றம் சுமத்த
ஆனால் நான் ஏன் பயப்பட வேண்டு
எப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டிலிருந்
என்னை வெளியே கொண்டுவர உங்கள
போல் ஒரு அபாரமான அட்வ
இருக்கும்போது எனக்கு என்ன கவலை”

“நானா? உனக்காக நான் வாதிடுவே
என்று உனக்கு யார் சொன்னது?”

“நீங்கள்தான்! இன்று காலை உங்
வீட்டிற்கு நான் வந்திருந்தபோது சொ
னீர்களே...”

“என் வீட்டிற்கா? என்ன பேத்துகிறா

“அதற்குள் மறந்து விட்டீர்களா? நா
நீங்கள், பூமிகா மூன்று பேரும் ஒன்
உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தோமே

வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள்!”

“பூமிகா! அவள் பெயரை ஏன்
கிறாய்?”

“பூமிகாவோடு பேசிவிட்டு என்னுடன்
பேசுங்கள்” என்று ரிசீவரை வைத்தான்
தினகரன்.

வேட்டைநாய் 17

ராஜேஷ்வரின் உடல் படபடவென்று
துடித்தது.

பூமிகா!

பூமிகாவைக் கடத்துவதாக முந்தின இரவு
வந்த தொலைபேசி மிரட்டலை மறந்து
விட்டாரே. பரபரப்பாக கிளம்பும் அவசரத்
தில் பூமிகாவைக் கூப்பிட்டு மறுபடி
எச்சரிக்கக் கூட மறந்து விட்டாரே!

ராஜேஷ்வர் காரை ஓரமாக நிறுத்தச்
சொன்னார். செல்போனில் மனைவியைக்
கூப்பிட்டார்.

“பூமிகாவைக் கூப்பிடு...” என்றார்.

“பூமிகாதான் விடியற்காலையிலேயே
டென்னிஸிற்குக் கிளம்பிப் போய்
விட்டாளே!”

“என்னது? டென்னிஸ் போயிருக்
கிறாளா?”

ராஜேஷ்வரின் குரல் கோபத்தில்
அலறியது. “என்னிடம் ஏன் சொல்ல
வில்லை? எங்கேயும் போக வேண்டாம்
என்றேனே?”

“நீங்கள் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்
தீர்கள்...”

“தூங்கத்தானே தூங்கினேன்? செத்தா
போய் விட்டேன்?” தொடர்பைத் துண்டித்

டிரைவரின் முதுகு விறைப்பதை கவனித்தார். அவமானமாய் உணர்ந்தார். ஏன் இப்படி அவசரப்பட்டு என் பொறு மையை விட்டு விட்டேன்?

பூமிகாவின் செல்போன் எண்ணை கூப்பிட்டு டென்னிஸ் கோர்ட்டில் இருப்பவளோடு பேசிவிட்டால் போயிற்று.

பூமிகாவின் எண்ணை டயல் செய்தார்.

எதிர்முனையில் போன் ஒலித்தது. தொடர்ந்து ஒலித்தது.

எடு பூமிகா! சீக்கிரம் எடேன்!

துண்டித்து விட்டு மறுபடி டயல் செய்தார்.

இந்த முறை மூன்று மணி அடித்ததும் தொடர்பு உயிர் பெற்றது.

"பூமிகா..." என்றார் பரபரப்பாக.

"அப்பா... அப்பா..." அவள் குரல் வெகு ஆழத்திலிருந்து ஒலிப்பது போல் இருந்தது. நடுக்கத்துடன் வந்தது.

"பூமிகா! டென்னிஸ் கோர்ட்டில்தானே இருக்கிறாய்?"

"இல்லை டாடி... டென்னிஸ் கோர்ட் போகும் வழியில் எவனோ என்னைக் கடத்தி விட்டான். ஆ!"

"பூமிகா..."

"ஐயோ... அடிக்காதே!"

பூமிகாவின் குரல் மறுமுனையில் அலறி யதும் ராஜேஷ்வரின் இதயம் துடித்தது.

"பூமிகா... பூமிகா... எங்கேம்மா இருக்கிறாய்?"

"பூட்டப்பட்ட ஒரு அறைக்குள் டாடி. இது எந்த இடம் என்றே புரியவில்லை டாடி... தயவுசெய்து அந்த தினகரன் சொல்படி நடந்து கொள்ளுங்கள் டாடி.

இல்லையென்றால் என்னை... என்னை... கொன்றுவிடுவார்கள்!"

"டேய்..." என்று போனில் கத்தினார் ராஜேஷ்வர். முகம் முழுவதும் வியர்வையில் நனைந்து விட்டது. "என் மகளை விடுடா..."

மறுமுனைத் தொடர்பு எந்த பதிலும் சொல்லாமல் சட்டென்று அறுந்தது.

ராஜேஷ்வர் தன் முகத்தை கைக்குட்டையால் அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டார்.

"டிரைவர் வண்டியை எடு..."

"ஆஸ்பத்திரிக்கா சார்?"

"இல்லை. என் ஆபீஸிற்கு..." என்றார் ராஜேஷ்வர் கண்களை அழுந்த மூடிக் கொண்டு.

வேட்டைநாய் 18

தினகரனை போலீஸின் பூட்ஸ் கால் எழுப்பியது.

"எழுந்திரு..."

கன்னங்களில், நெற்றிப் பொட்டுகளில், முதுகில் திட்டுத் திட்டாக கன்றிப்போன காயங்கள்.

எல்லா எலும்புகள் வலித்தன.

ஆனால் எல்லாவற்றையும் மீறி அவன் உதடுகளில் புன்னகை பூத்தது.

காரணம்-

அவனுக்காக ஜாமீன் காகிதங்களுடன் காவல் நிலையத்திற்கு வந்திருந்த ராஜேஷ்வர்.

இன்ஸ்பெக்டரின் மேஜை மீது பிரித்து வைக்கப்பட்ட அச்சிட்ட தாளில் ஒரு பகுதி சுட்டிக் காட்டப்பட்டது.

“இங்கே கையெழுத்து போடு...” டி.எஸ்.பி.யின் குரல் மிரட்டலாக வந்தது.

“வக்கீல் சார்.. உங்கள் பேனாவை கொஞ்சம் இரவல் தருவீர்களா?” -தினகரன் நமுட்டுச் சிரிப்புடன் கேட்டான்.

ராஜேஷ்வரின் பேனாவை வாங்கி கையெழுத்திட்டான்.

டி.எஸ்.பி., ராஜேஷ்வர் பக்கம் திரும்பினார்.

“ராஜேஷ்! நீ விசாரித்தாயே... தி... என்றால் யார் என்று? இவன்தான் அ... தினகரன்! நீ தேடிய தினகரன்!”

“தெரியும்” என்று விறைப்பாக பதில் வந்தது.

“வக்கீல் சார்... கஸ்டடியில் இருக்கும் போது என்னை அடித்துத் துன்புறுத்திய போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கு எந்த செக்ஷன் நம்பரின் கீழ் தண்டனை வாங்கித்தரப் போகிறீர்கள்?”

“ராஸ்கல்! வெளியே வா...” என்றார் ராஜேஷ்வர் கோபம் குறையாமல்.

காவல் நிலையத்திற்கு வெளியே வந்ததும், ராஜேஷ்வர் தன் காரை நெருங்கினார்.

“டிரைவர்... நீ ஆட்டோ பிடித்து வீட்டிற்குப் போய் விடு. காரை நான் எடுத்து... போகிறேன்...”

டிரைவர் அவரையும், தினகரனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். காரிலிருந்து இறங்கிப் போனான்.

ஓட்டுனர் இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

“ஏறு!” என்றார்.

தினகரன் ஏறினான். ஏ.சி. ஸ்விட்சை ...ளான்.

“நீ நெருப்புடன் மறுபடி மறுபடி விளையாடுகிறாய்...”

“இருளை விலக்க நெருப்பு ...டியிருக்கிறது...”

“சொல்... பூமிகா எங்கே?”

“அவள் பேசினாளா?”

“பேசினாள். அவளை இருட்டு அறையில் அடைத்து வைத்திருக்கிறாய்...”

“அப்படியா சொன்னாள்?”

“என்னுடன் பேசும்போது அவளை உன் ... பலமுறை அடித்தான்...”

“நிஜமாகவா? என்னை போலீஸ் அடித்ததை விட அதிகமாகவா அடித்தான்?”

“தினகர், பிரச்சனை எனக்கும் உனக்கும். இதில் குறுக்கில் என் மகளை ஏன் ...க்கிறாய்?”

“நமக்குள் இன்னும் பிரச்சனை முடியவில்லையே. முடியும் வரை அவள் என் பாதுகாப்பில்தான் இருப்பாள்...”

“வாட் டூ யூ மீன்?”

“இன்னும் எழுபத்திரண்டு மணி நேரத்திற்கு நான் உங்கள் நிழலில்தான் இருக்கப் போகிறேன். நீங்கள் எங்கே போனாலும் நானும் ஒட்டிக் கொண்டு அங்கே வருவேன்...”

“என்ன உளறுகிறாய்?”

“உங்களுக்கு வேறு வழி இல்லை. சுப்ரீம் கோர்ட் வரை நீங்கள் எனக்காக சாட்சி சொல்ல வேண்டி வரும்...”

“நீ என்னென்னவோ பேத்துகிறாய்! எனக்கு உடனே பூமிகாவைப் பார்க்க வேண்டும்...”

“வாய்ப்பு இல்லை! அவளுடன் பேசலாம்.

அதுவும் என் அனுமதி இருந்தால். எனக்கு
பசிக்கிறது. காலையில் சாப்பிட்ட
எல்லாம் போலீஸிடம் வாங்கிய அடியில்
கரைந்து விட்டது. ஒரு ஹோட்டலுக்கு
வண்டியை விடுங்கள்...”

ராஜேஷ்வர் பொறுமை இழந்தார்.
அவனைப் பார்த்து கையை ஓங்கினார்.

“உன் லிமிட்டைத் தாண்டுகிறாய்.
சக்தி என்ன என்று மறுபடி பார்க்க
ஆசையா? சுட்டுப் பொசுக்கி விடுவேன்
ராஸ்க்கல்!”

“என் உயிர் போய் விட்டால் உங்கள்
மகள் இருக்கும் இடத்தை அப்புறம் யார்
சொல்வார்கள் வக்கீல் சார்?” தினகரன்
சிரித்தான். “ஏதாவது உடுப்பி ஹோட்
டலுக்கு வண்டியை விடுங்கள்...”

“என் ஆட்கள் உன் கண்ணில் ஊசி ஏற்றி
உண்மையை வரவழைக்க முடியும்
ராஸ்க்கல்...”

“நான்கு வருடங்களில் எத்தனையோ
அடிகள், உதைகள். என் உடல் மரத்து
விட்டது ராஜேஷ் சார்...”

தினகரன் சுவாதீனமாக கை நீட்டி
அவருடைய செல்போனை எடுத்தான்.
எண்களைத் தட்டினான்.

“ஹாய் பூமி! உன் அப்பாவுடன் பேசுகி
றாயா?”

ராஜேஷ்வர் பரபரப்பாக போனை
வாங்கிக் கொண்டார்.

“பூமிகா டார்லிங்! எப்படிடா இருக்
கிறாய்?”

“நீங்கள் தினகரன் சொல்வதை
கேட்கும்வரை எனக்கு எந்த ஆபத்தும்
இல்லை. ப்ளீஸ் டாடி. அதை மறக்கா
தீர்கள்...”

“உன்னை மறுபடி அடித்தார்களாம்மா?”

“இதுவரை இல்லை டாடி...”

“கவலைப்படாதேம்மா. உன்னை
...த்தை வைத்தாவது நான் மீட்டு
...வேன் டார்லிங்...”

தினகரன் வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.
...னைத் தொடர்பு அறுந்து விட்டது
...ம்.

ராஜேஷ்வர் ஆத்திரத்துடன் போனை
...த்தார்.

வேட்டைநாய் 19

ஹோட்டலில் ராஜேஷ்வரின் போன்
...த்தது.

...ல் தோசையை கடித்துக் கொண்
...த தினகரன், “எடுங்கள், பேசுங்கள்...”
... சைகை செய்தான்- அவருடைய
...போனைக் காட்டி.

“மிஸ்டர் ராஜேஷ்வர்?” என்றது
...யின் குரல்.

“யெஸ்...”

“அப்பா உங்கள் மீது ரொம்ப கோபமா
...கிறார். உங்களை ஆஸ்பத்திரிக்கு வரச்
...னார். வரவில்லை. அவரைத் தாக்கிய
...ரனை ஜாமீனில் வேறு எடுத்திருக்
...கள்...”

ராஜேஷ்வருக்கு என்ன சொல்வது
...றே புரியவில்லை.

“எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் இருக்
...” என்று மென்று விழுங்கிச்
...னார்.

“என்ன காரணமாய் இருந்தாலும்
...றும் அரை மணி நேரத்திற்குள்
...வை வந்து பார்க்காவிட்டால்

எங்களுக்கும், எங்கள் கம்பெனிகளுக்கு
வேறு நல்ல அட்வகேட் பார்த்துக் கொள்ள
வேண்டி வரும் என்று அப்பா சொன்னா
வீட்டிற்கு வாருங்கள்..."

தொடர்பு அறுந்தது.

"யார்?" என்றான் தினகரன், ராஜே
வரின் முகத்தில் கிளர்ந்த பதட்டம் பார்த்து

"சிவதாஸின் மகன் அஸ்வின். என்
அவர்கள் வெகு கோபமாயிருக்கிறார்கள்"

"இன்னும் அரை மணி நேரத்திற்கு
சிவதாஸைப் பார்க்க நான் போய்
சேராவிட்டால் என் வேலை பறிபோ
விடும்..."

"பார்க்கப் போகக் கூடாது என்று யா
சொன்னது? போய்ப் பாருங்கள்.."

"உன்னை வெளியே கொண்
வந்ததற்காக என் முகத்திலேயே அ
காறித் துப்புவதற்கா?"

"பொய்யை உண்மையாக்கவு
உண்மையைப் பொய்யாக்கவும் உங்களுக்
சொல்லியா தரவேண்டும்? இருந்தாலு
என் கருத்துக்களை நான் சொல்கிறே
உதவுமா என்று பாருங்கள்..."

தினகரன் காஃபியை உறிஞ்
கொண்டே தன் திட்டத்தை விவரித்தா

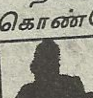

வேட்டைநாய் 2

கேட்டில் இருந்த வாட்ச்மேன் ராஜே
வரின் காரைப் பார்த்ததும் பரபர
கேட்டைத் திறந்து விட்டான்.

போர்ட்டிக்கோவில் நிறுத்திய
சாவியை ஒரு வேலைக்காரன் வாங்
கொண்டான்.

சிவதாஸின் பர்ஸனல் செக்ர

...கைத்தான். "சார் ரூமில் காத்
...க்கிறார்" என்றான்.

ராஜேஷ்வர் படிகளில் ஏறி சிவதாஸின்
...ந்யேக அறைக் கதவைத் தட்டிவிட்டு
...ழைந்தார்.

பெரிய மேஜைக்குப் பின்னே சுழல்
...காலியில் உட்கார்ந்திருந்த சிவதாஸின்
...த்தில் மூன்று இடங்களில் பிளாஸ்திரி
...ப்பட்டிருந்தது.

சிவதாஸின் கண்கள் ராஜேஷ்வரைப்
...த்து அனல் கக்கின. எதிர் நாற்
...லியைக் காட்டினார் சிவதாஸ்.

ராஜேஷ்வர் அமர்ந்தார்.

சிவதாஸின் பக்கத்தில் அவர் மகன்
...வின் இன்னொரு நாற்காலியில்
...ர்ந்திருந்தான்.

"உங்கள் கோபம் நியாயமானதுதான்"
...றார் ராஜேஷ்வர். "ஆனால் நான்
...ததற்கு முக்கியமான காரணம்
...க்கிறது..."

அவருடைய சட்டைப் பாக்கெட்டில்
...போன் இயக்கப்பட்டு முகம் திருப்பி
...க்கப்பட்டிருந்து. அவர் பேசும்
...வொரு வார்த்தையையும் வெளியே
...திருக்கும் தினகரன் இன்னொரு
...ில் கேட்பதற்காக இந்த ஏற்பாடு.
...னால்தானே போன் எனக்கு கேட்கும்
... அசட்டுத் துணிச்சலில் நீங்கள் எந்தத்
...லையாவது எழுதிக் காட்டுவது
...சாலித்தனமா, உங்கள் மகளுக்கு
...த்தை உண்டு பண்ணும் முட்டாள்
... என்பதை உங்கள் முடிவுக்கே விட்டு
...கிறேன்..." என்று தினகரன் மிரட்டி
...ந்தான். சிவதாஸிற்காக அவசரப்பட்டு
...காவின் உயிருடன் விளையாட

ராஜேஷ்வருக்கு தைரியம் இல்லை.

"அப்படி என்ன காரணம்?" [illegible] அஸ்வின் பொறுமையில்லாமல்.

"இந்த டிவிடியைப் பாருங்கள்..."

அவர் கொடுத்த [illegible] குழப்பத்துடன் அஸ்வின் வாங்கி[illegible] டிவிடி பிளேயரில் இயக்கினான்.

. மாதங்கியின் வீட்டிற்கு அவர் [illegible] இறங்குவதாக அமைந்த ட்ரெய்லர் [illegible]

"யார் இந்தப் பெண்?" [illegible] பேசியபோது அவர் உதடுகள் வலித்[illegible]

"மாதங்கி. ஊருக்கெல்லாம் கவ[illegible] இருக்கச் சொல்லி நான் உப[illegible] செய்வேன். கடைசியில் நானே மு[illegible] தனம் பண்ணி மாட்டிக் கொண்டு வி[illegible] இந்த டிவிடியை என் மனைவிக்கு [illegible] அனுப்பியிருந்தான். இது [illegible] முன்னோட்டம்தான். முழுநீள டிவி[illegible] தனியார் சானல்களுக்கு விற்று விடு[illegible] என்று என்னை மிரட்டினான். [illegible] மிரட்டலுக்கு பயந்துதான் அவனை [illegible] ஜாமீனில் எடுக்க வேண்டி [illegible] எனக்காக அவன் பேரில் கொடுத்திரு[illegible] புகாரை நீங்கள் வாபஸ் வாங்கி விடு[illegible] இல்லையென்றால் என்னுடன் [illegible] இருந்ததாக நான் கொடுத்த அறி[illegible] பொய்யாகி விடும்..."

"அந்த டிவிடிக்கு பயந்து [illegible] ஆட்டுவிக்கிற படியெல்லாம் [illegible] போகிறீர்களா?"

"இல்லை. நெருப்பைத் தொட்டவ[illegible] நெருப்பு சும்மா விடாது என்று பதிலு[illegible] நானும் சவால் விட்டிருக்கிறேன். ஒரிஜி[illegible] மினி கேஸட்டை அவனிடமிருந்து எப்ப[illegible] வாங்குவது, அவனை எப்படி மறு[illegible]

[illegible] நிரந்தரமாக அனுப்புவது என்று [illegible] மூளை யோசித்துக் கொண்டிருக் [illegible]..."

"[illegible]ற்காக என்னை அடித்தால் தப்பித் [illegible] நானே வாய்ப்புத் தர வேண்டுமா?"

"[illegible]லீஸ் கொடுத்தால் தான் [illegible]னையா?" ராஜேஷ்வர் இறைஞ்சும் [illegible] பேசினார். "அவனுக்குக் கொடுக்க [illegible] தண்டனையை நாம் நேரடியாக [illegible]க்கப் போகிறோம். அவன் சிறைக்குப் [illegible] போது சக்கர நாற்காலியில்தான் [illegible] வேண்டும்..."

[illegible]தாஸ் சற்றே யோசித்தார். அவரு[illegible] அத்தனை ரகசியங்களும் உள்ளும் [illegible] அறிந்த ஒரு வக்கீல்! சிவதாஸுக் [illegible] எத்தனையோ முறை தன் தொழிலில் [illegible]த்தான முடிவுகளை எடுத்தவர்!

[illegible] என்பது போல் தோள்களைக் [illegible]க்கினார்.

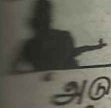

வேட்டைநாய் 21

"அடுத்ததாக வேறெங்கே நான் [illegible]ட வேண்டும்?" என்றார் ராஜேஷ்வர் [illegible]த்தோடு! இயலாமையும், தோல்வி [illegible] அவர் மீது சுமத்தியிருந்த கோபம் கண்டு [illegible]கரன் புன்னகைத்தான்.

"உங்கள் வீட்டிற்கோ, அலுவலகத் [illegible]கோ போகிறோம்..."

"எதற்கு?"

"நாம் இரண்டு பேரும் உட்கார்ந்து ஒரு [illegible]திரம் தயார் செய்ய வேண்டி [illegible]க்கிறது..."

"பத்திரமா? என்ன உளறுகிறாய்?"

"ஒரு சிறந்த வக்கீலால்தான் சிறந்த

பத்திரம் தயாரிக்க முடியும். நீங்கள் கிரிமினல் லாயர். சிவில் லாயர் அல்ல ஆனால் இதற்காக இன்னொரு லாயரின் மகளையா நான் கடத்திக் கொண்டிருக்க முடியும்?"

"என்ன பத்திரம்? என் சொத்து முழுவதையும் உன் பெயருக்கு எழுதி வைக்க வேண்டுமா?"

"உங்கள் சொத்து இல்லை..."

"பின்னே..?"

"நாம் உங்கள் ஆபீஸில் உட்கார்ந்து பேசலாமே... அதற்குமுன்... ஒரு ஐஸ்க்ரீம் சாப்பிட வேண்டும் போல் இருக்கிறது. ஏதாவது ஐஸ்க்ரீம் பார்லருக்கு வண்டியை விடுங்களேன்..."

முகமெங்கும் காயமிருந்தாலும் இவனால் எப்படி சிரிக்க முடிகிறது?

ராஜேஷ்வர் ஆத்திரத்தோடு கியரைப் பொருத்தினார்.

"என்னதான் கிரேட் கிரிமினல் லாயராக இருந்தாலும் ஒரு முக்கியமான பாயிண்ட்டை கோட்டை விட்டு விட்டீர்களே!"

"என்ன?"

"பூமிகா எங்கே என்று உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் உங்கள் மனைவிக்கு?"

"என்ன சொல்கிறாய்?".

"டென்னிஸ் விளையாட காலையில் போன மகள் இன்னும் திரும்பவில்லையே என்று உங்கள் மனைவிக்கு சந்தேகம் வந்து போலீஸிற்கு போன் செய்து விட்டால்?"

"என்னைக் கேட்காமல் அப்படியெல்லாம் செய்ய மாட்டாள்..."

"சில நாட்களுக்கு முன்பு வரை அப்படி

...திருக்கலாம். உங்கள் மனைவி ...தெய்வமாக நினைத்திருக்கலாம். ... மாதங்கி டிவிடியைப் பார்த்த ... அந்தப் பழைய மரியாதை ...யே இருக்கும் என்று எதிர்பார்க் ..., என்ன?"

...கரன் குறும்புச் சிரிப்போடு ...லும் கூட அதில் அர்த்தமிருப்பதாக ...வருக்குத் தோன்றியது.

"...ன செய்ய வேண்டும் என்கிறாய்?"

"...நேரம் பூமிகாவே உங்கள் ...விக்கு போன் பண்ணி பேசியிருக்க ...ம். அவள் தோழி யாருக்கோ ...ஸ் கோர்ட்டில் ஹார்ட் அட்டாக் ... அவசரமாக டாக்டரிடம் அழைத்துப் ...தாகவும், அங்கிருந்து அப்படியே ... அழைத்துக் கொண்டு பெங்களூர் ...தாகவும் சொல்லியிருக்கலாம். ...ள் மூலம் நான்கு செட் மாற்றுடை ... தந்துவிடச் சொல்லியிருக்கலாம்..."

"...தெல்லாம் உன் ஏற்பாடா?"

ராஜேஷ்வர் காரை வீட்டை நோக்கித் ...பினார்.

...னகரன் காரிலேயே காத்திருந்தான். ராஜேஷ்வர் பரபரப்பாக இறங்கி வீட்டிற் ... போனார்.

...ல் மேஜை மீது ஒரு சிறு பயணப்பை ...ாக இருந்தது பூமிகாவின் பயணப்பை. ...வரைப் பார்த்ததும் மனைவி மைதிலி ...ச சுட்டிக் காட்டினாள்.

"பூமிகா உங்களிடமும் பேசி ...ளா?" என்றாள்.

"பேசினாள்..." ராஜேஷ்வர் தன் ...ப்பை மறைத்துக் கொண்டார்.

பயணப்பையை வாங்கிக்
ராஜேஷ்வர் அவசரமாக வெளியே
தினகரன் அவரை ஆச்சரியப்
துவங்கியிருந்தான். எவ்வளவு
முன்யோசனையுடன் செயல்படுகிற

இவனிடம் வெகு கவனமாக
வேண்டும். அவனை முதலில்
கவனித்து அவன் செயல்களி
அவனுடைய பலவீனம் என்ன
விளங்கிக் கொள்ள
அவசரப்பட்டு எந்த அடியும்
வைத்துவிடக் கூடாது.

ராஜேஷ்வரின் வக்கீல் அலு
அவருடைய பிரத்யேக அறை
செல்வாக்குள்ள வாடிக்கையா
அமர்வதற்காக போடப்பட்ட உயர்ரக
நாற்காலியில் தினகரன் அமர்ந்திரு

"மல்லையா என்பவரை நினை
கிறதா? சிவதாஸ் அவருடைய பார்ட்
இருந்து நடத்திக் கொண்டிருந்த 'மல்
லேத் ஒர்க்ஸ்' நினைவிருக்கிற
என்றான் தினகரன்.

ராஜேஷ்வரின் முகத்தில் ஒரு
ஓடியது.

"நினைவிருக்கிறது. இப்போ
பிரமாதமான லாபத்தில் ஓடிக் கொண்
கிறது..."

"அந்தத் தொழிற்சாலை இப்போ
யாருக்குச் சொந்தம்?"

"மல்லையா இறந்த பிறகு அவரு
முதலீட்டிற்கு ஒரு தொகை கணக்கி
அவர் குடும்பத்தாரிடம் கொடுத்தா
அவர் அங்கு இறந்ததால் அ
தொழிற்சாலையில் அவர் குடு

க்கு ஆர்வம் இல்லை. பங்கு பிரித்துக்
த்தபின் இப்போது அது முழுக்க
சிவதாஸிற்குத்தான் சொந்தமாய்
கிறது..."

"அந்தக் கம்பெனிக்கு நீங்கள்தானே
அட்வைஸர்?"

"ஆமாம்!"

"கம்பெனியின் பர்ஸனல் மானேஜரையும்
டுக் கேளுங்கள். அங்கு இப்போது
கும் அத்தனை தொழிலாளர்களின்
கள் மற்றும் ஐந்து வருடத்திற்கு
ல் கோவிந்தசாமி என்று ஒரு
ர் தொழிலாளி தொழிற்சாலை
த்தில் மாட்டி இறந்தாரே... அந்த
ல் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்து
றம் ஓய்வு பெற்ற தொழிலாளிகளின்
ர்கள்... இரண்டையும் சேகரியுங்கள்."

"சேகரித்து?"

"மல்லையா லேத் ஒர்க்ஸ் கம்பெனியின்
னை பங்குகளையும் அந்தத் தொழிலா
ளுக்கு சமமாகப் பிரித்துக் கொடுத்து
ழிற்சாலையை அவர்கள் அத்தனை
க்கும் கூட்டாக வழங்கப் போகிறார்
தாஸ். அதற்கான பத்திரம்தான் நாம்
போது எழுதப் போகிறோம்..."

"உனக்கென்ன பைத்தியமா? சிவதாஸ்
நாளும் அதற்கு சம்மதிக்க மாட்டார்..."

"பத்திரம் எழுதப் போவது நாம். அவர்
சம்மதிப்பார், எப்படி கையெழுத்துப்
டுவார் என்பதற்கெல்லாம் பொறுப்பு
! பத்திரம் எழுதும் போது மறக்காமல்
தாஸ் இதையெல்லாம் சுயநினைவோடு,
ந்த புத்தியோடு எந்த வற்புறுத்தலும்
ாமல் எழுதிக் கொடுத்ததாக வாசகம்
வேண்டும். பத்திரம் மறுபடி மாற்ற

முடியாதபடி இர்ரிவோக்கபில் (Irrevoca[illegible] [illegible] என்று சொல்வார்களே... [illegible] அடிப்படையில் அமைக்கப்பட வேண்[illegible]

"நீ போகாத ஊருக்கு வழி தேடு[illegible] சிவதாஸ் உயிரே போனால்கூட [illegible] பத்திரத்தில் கையெழுத்துப் [illegible] மாட்டார்..."

"உயிரே போனால் கூட?"

தினகரன் 'உயிரே'யை அ[illegible] கேட்டான்.

ராஜேஷ்வரின் பார்வை தடுமாறிய[illegible]

"அவர் உயிரைப் பற்றி அ[illegible] கவலைப்படுவோம். முதலில் பூமிகா[illegible] பற்றி நாம் கவலைப்படுவோம்" [illegible] அவன் அடுத்து சொன்னதும், ராஜே[illegible] பத்திரம் தயாரிப்பதற்கான [illegible] புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்[illegible]

வேட்டைதான் 22

சிவதாஸ் நாற்காலியில் [illegible] உட்கார்ந்திருந்தார். எதிரே டெலிவி[illegible] ஒரு பக்திப் படம் ஓடிக் கொண்டிரு[illegible] அதில் காட்டப்பட்ட அம்மன் சிலை[illegible] சிவதாஸ் கண்களை மூடி வேண்டினா[illegible]

"தெய்வமே... என்னைக் காப்பாற்று. [illegible] எதிரிகள் அத்தனை பேரும் அழிந்து [illegible] வழி செய்..."

பிரார்த்தனை முடிந்து கண் திற[illegible] காட்சி மாறி சாத்தான் வேடம் போட்ட[illegible] வேடிக்கையாக சிரித்துக் கொண்டிருந்[illegible]

போன் ஒலித்தது. அவருடைய பிரத்[illegible] நம்பர்.

எடுத்தார்.

"நான் ராஜேஷ் பேசுகிறேன். ஒரு [illegible]ழப்பம்..." என்றார் ராஜேஷ்வர் [illegible]முனையில்.

"என்ன?"

"தினகரனிடம் என்னைப் பற்றிய டிவிடி [illegible]டும் இருக்கிறது என்று நினைத்திருந்[illegible]ன். தப்பு. அஸ்வினும் வேறு யாரோ ஒரு [illegible]ண்ணும் இருக்கும் டிவிடி கூட வைத்திருக்கிறான். அதையும் அவனிட[illegible]ந்து வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. பேரம் [illegible] முடித்து விட்டேன். பத்து லட்சம் [illegible]கிறான்..." ராஜேஷ்வரின் குரல் சற்று [illegible]ழந்தது.

"வாட் நான்சென்ஸ்!" சிவதாஸ் [illegible]த்தார்.

"தயவுசெய்து அஸ்வினை உடனே [illegible]த்தோடு அனுப்புங்கள்..." ராஜேஷ்வர் [illegible]லை ரகசியமாக்கிக் கொண்டார். "டிவிடி [illegible] கைக்கு வந்ததும் இந்தப் பயலை என்ன [illegible]ய்வது என்று நான் ஒரு திட்டம் வைத்திருக்கிறேன்..."

"பத்து லட்சமா?" சிவதாஸின் நெற்றி [illegible]ங்கியது.

"ஆமாம். பத்தே லட்சம்! அஸ்வினையே அனுப்புங்கள்..."

சிவதாஸ் ரிசீவரை வைத்தார். "அஸ்[illegible]!" என்று ஆத்திரத்துடன் கூவினார்.

ராஜேஷ்வர் போனை வைத்தார். முகம் [illegible]டுவென்று இருந்தது.

"பூமிகாவின் உயிரைக் காட்டி நீ இன்னும் [illegible]னென்ன காரியம் சாதித்து கொள்ளப் [illegible]கிறாய்?"

தினகரன் புன்னகைத்தான்.

"உங்களிடம் ரிவால்வர் இருக்கிறது [illegible]று சொன்னீர்களே..."

"ரிவால்வர் எதற்கு?" -ராஜேஷ்[illegible]
முகம் திடுக்கிடலால் சிவந்து போனது[illegible]

"அஸ்வின் வரும்போது [illegible]
விளையாட்டு காட்ட..."

"ஐ'ம் ஸாரி. உன் விளையா[illegible]
கெல்லாம் ஒரு லிமிட் இருக்[illegible]
ரிவால்வரையெல்லாம் உன்னிடம் கொ[illegible]
நான் தயாராயில்லை. கிரிமினல் லா[illegible]
என்றால் அதையெல்லாம் யோசிப்ப[illegible]
என்று நீ நினைக்கவில்லையா?"

"என்னிடம் இருக்கும் ரிவா[illegible]
உங்களுடையதுதானா [illegible]
கேட்பதற்காகத்தான் அந்தக் [illegible]
கேட்டேன்..."

"என்ன பேத்துகிறாய்? என் ரிவா[illegible]
நீ எடுத்து விட்டாயா?"

"நோ... நோ..." தினகரன் [illegible]
பையிலிருந்து ரிவால்வரை [illegible]
வெளியே கார் மேஜை மீது வைத்தான்.

ராஜேஷ்வரின் விழிகள் விரிந்தன.

"இது என்னுடையது போ[illegible]
இருக்கிறது!"

"எதற்கும் சீரியல் நம்பரை செக் ப[illegible]
விடுங்கள். இன்னும் தோட்டா[illegible]
போடவில்லை..."

ரிவால்வரை கையில் பிடித்து பு[illegible]
பார்த்தார்.

எண்கள் பதிக்கப்பட்ட பகுதி[illegible]
பார்த்ததும் பெருமூச்சு [illegible]
அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

"இது என்னுடையது இல்லை..." [illegible]
மேஜை மீது திருப்பி வைத்தார்.

தினகரன் அதை எடுத்துக் கொண்[illegible]
தோட்டாக்களை நிரப்பினான்.

[illegible]ஜேஷ்வர் அவனை அச்சத்துடன்
[illegible]த்தார்.

"[illegible]ன்ன செய்யப் போகிறாய்?"

[illegible]கரன் சிரித்தான்.

"[illegible]ந்த உயிருக்கும் என்னால் ஆபத்து
[illegible] என்று முன்பு போல் என்னால்
[illegible]ாது எந்த உத்தரவாதமும் தர
[illegible]ாது. என் பேச்சைக் கேட்கும் வரை
[illegible] சாதுவாய் இருப்பேன் என்று
[illegible]ம்தான் சொல்ல முடியும்..." என்று தன்
[illegible]பில் செருகிக் கொண்டான்.

"ஒருவேளை அஸ்வின் ஆயுதம் ஏதாவது
[illegible]ந்து வந்தால் நான் முட்டாளாகி விடக்
[illegible]தே என்றுதான் இந்த முன்னெச்
[illegible]க" என்றான் தொடர்ந்து.

"[illegible]ஸ்வினை எதுவும் செய்து விடாதே..."

"செய்ய மாட்டேன். ஆனால் அவனை
[illegible]ழைக்க வைக்க வேண்டியது உங்கள்
[illegible]றுப்பு. ஒருவேளை அவன் முரண்டு
[illegible] தகராறு செய்து நான் தாக்க வேண்டி
[illegible]ாலும், இந்தத் துப்பாக்கி உங்களுக்கு
[illegible]ான சாட்சியாகி விடும்..."

"[illegible]ன்ன உளறுகிறாய்?"

"[illegible] கிரேட் கிரிமினல் லாயராயிருந்தாலும்
[illegible]ளும் ஒரு சாதாரண மனிதர்தான்.
[illegible]ம் உணர்ச்சிவசப்படுகிறவர்தான்
[illegible] நிரூபித்து விட்டீர்களே! துப்பாக்கி
[illegible]ளுடையதா என்று பார்க்க கையில்
[illegible]தீர்களே... அப்போது உங்கள்
[illegible]ரேகை பதிந்து விட்டது..."

"[illegible]தற்கப்புறம் நீ எடுத்தபோது உன்
[illegible]ரேகையும் பதிந்து விட்டது நண்பா..."

"ஆனால் என் சரும நிறத்திலேயே
[illegible]க்கங்கள் இல்லாத ஒரு மெடிக்கல்
[illegible]ஸை நான் அணிந்திருப்பதை நீங்கள்

கவனிக்கத் தவறி விட்டீர்களே லாயர்
"ராஸ்க்கல்!" நாற்காலியிலிருந்து
ராஜேஷ்வர் பாதி எழுந்து விட்டார். அப்படியே
தொய்ந்து உட்கார்ந்தார். அவனே அ
சுட்டு விட்டு தற்கொலை
சொன்னாலும் சொல்வான். துப்பாக்கி
விசையில் அவர் ரேகை பதிந்திருக்கிறது.
அதுபோதும்!

அறைக் கதவை தட்டிவிட்டு திறந்தான்
அஸ்வின். எட்டிப் பார்த்தான்.

"உள்ளே வா..." என்றார் ராஜேஷ்வர்
வலிய வரைவழைத்துக் கொண்ட
புன்னகையுடன்.

அஸ்வின் தினகரனை சந்தேகமாகப்
பார்த்துக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தான்.

அந்த அறையின் கண்ணாடித் தடுப்புகள்
எல்லாவற்றையும் மறைத்து திரைகள்
தொங்கின.

அஸ்வின் இறுகிய முகத்துடன்
மேஜையை நெருங்கினான்.

"முன்பிருந்த கூர்மை உங்களிடம்
இல்லை என்று அப்பாவுக்கு வருத்தம்"
என்றான். "காரியங்களை சொதப்புகிறீர்கள்.
கண்டவனிடமெல்லாம் கை கட்டி
உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்..."

ஆயிரம் ரூபாய்க் கட்டுகளை மேஜை மீது
போட்டான். "நீங்கள் கேட்ட பத்து லட்சம்.
அந்த டிவிடியை நான் பார்க்க வேண்டும்."

"அதற்கு முன் இதைப் பார்..."

தினகரன் கையில் திடுக்கென
முளைத்த ரிவால்வரைப் பார்த்து அஸ்வின்
திகைத்தான்.

"உன் கைகளை கழுத்துக்குப் பின்னால்
கோர்த்துக் கொண்டு முதலில் இந்த
நாற்காலியில் உட்கார்..."

அஸ்வினின் கண்களில் கண நேரத்திற்கு
அச்சம் வந்தது. "உட்காரா விட்டால்?"
என்றான் கோபமாக.

"வக்கீல் சார், இவர் ஒத்துழைக்க
மறுத்தால் என்ன ஆகும் என்பது
உங்களுக்குத் தெரியும்..."

"தெரியும். அஸ்வின், உட்காரத்தானே
சொல்கிறான். உட்கார்ந்து விடேன்..."
என்று ராஜேஷ்வர் பதறினார். துப்பாக்கியில்
பதிந்திருப்பது அவர் கைரேகையாயிற்றே!

அஸ்வின் அமர்ந்ததும் புறங்கையை
அவன் கன்னத்தில் வீசினான் தினகரன்.

"சொன்னால் உடனே கேள்..." என்றான்
ஆக்ரோஷமாக. "மறுபடி எதிர்த்துப்
பேசாதே..."

"வக்கீல் சார்... இவன் அசையாதபடி
நாற்காலியோடு கட்டிப் போட வேண்டியது
உங்கள் பொறுப்பு..." என்று நைலான்
கயிற்றை அவரிடம் போட்டான்.

ராஜேஷ்வர் சற்றே யோசித்துவிட்டு
வேறு வழியின்றி அந்த கயிற்றை எடுத்தார்.

ராஜேஷ்வர் அவனை நாற்காலியோடு
கட்டிப்போட ஆரம்பிக்க, அஸ்வினின்
பையிலிருந்த ஒரு சிறு கத்தியையும்,
இரும்பு பெல்ட்டையும் கழற்றினான்
தினகரன்.

ராஜேஷ்வர் கட்டுப் போட்டு முடித்ததும்
ரிவால்வரை அவன் நெற்றிப் பொட்டி
லிருந்து எடுக்காமலேயே, "இப்போது நான்
சொல்வது போல் உன் அப்பாவிடம் பேசு..."
என்று தொலைபேசியை எடுத்து
எண்களைத் தட்டினான். ராஜேஷ்வரிடம்
நீட்டினான். "முதலில் நீங்கள் பேசுங்கள்..."

மறுமுனையில் சிவதாஸின் குரல்
வந்ததும், ராஜேஷ்வர் எச்சிலைக் கூட்டி

விழுங்கினார்.

"நீங்கள் உடனே இங்கே வரவேண்டி யிருக்கிறது" என்றார்.

"எதற்கு?"

"அஸ்வினை மீட்டுப் போவதற்காக..."

"என்ன உளறுகிறீர்கள்?"

"சிவதாஸ்! தயவுசெய்து கோபப்படாதீர்கள். தினகரன் நம்மைவிட சக்தி வாய்ந்தவனாக இருக்கிறான். அஸ்வினின் உயிருக்கே இப்போது ஆபத்து. அவனைத் துப்பாக்கி முனையில் மடக்கி வைத்திருக்கிறான். உங்களிடமிருந்து சில ஆட்டோகிராப் வாங்கியபின்தான் விடுவிப்பானாம்..."

"உங்களுக்கென்ன பைத்தியமா?"

"அஸ்வினிடம் பேசுங்கள்..."

"அப்பா!"

"அஸ்வின்! என்ன ஆயிற்று?"

"ராஜேஷ்வர் என்னை அசையவிடாமல் நாற்காலியோடு கட்டிப் போட்டிருக்கிறார் அப்பா. தினகரன் என் நெற்றியில் ஒரு துப்பாக்கியைப் பதித்திருக்கிறான். நீங்கள் நேரில் வருவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை..."

"தினகரனிடம் போனைக் கொடு..." என்றார் சிவதாஸ் கோபமாக.

தினகரன் கைக்கு ரிஸீவர் மாறியது.

"தினகரன்... நீ உன் உயிருடன் விளையாடுகிறாய்..." என்று சிவதாஸ் உறுமினார்.

"நீங்கள் விளையாடாத விளையாட்டா? எத்தனை எத்தனை உயிர்களுடன் விளை யாடினீர்கள். இப்போது என் விளையாட்டு ஒரே ஒரு உயிரிடம்தானே..."

"உன்னை... உன்னை..."

"மற்ற கோபத்தையெல்லாம் நேரில் காட்டுங்கள்..."

தினகரன் ரிசீவரை வைத்தான்.

சிவதாஸ் அந்த அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்தபோது கொதித்துக் கொண்டிருந் தார்.

"ராஜேஷ்... எல்லாவற்றுக்கும் நீங்களும் உடந்தையா? என் சக்தி என்ன... என் கைகளின் நீளம் என்ன என்பதையெல்லாம் மறந்து விட்டீர்களா?"

அந்தப் பெரிய அறையின் ஒரு மூலைக்கு அஸ்வினின் நாற்காலி செலுத் தப்பட்டிருந்தது. நாற்காலியோடு அவன் அழுத்தமாக கட்டிப் போடப்பட்டிருந்தான். மார்புக்குக் குறுக்கே எக்ஸ் வடிவத்தில் கட்டப்பட்ட கயிற்றுக்குப் பின்னே விசித்திரமாக ஒரு கறுப்புப் பெட்டி. அதில் டிஜிட்டல் எண்கள் 00.45 என்று ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

தினகரன் புன்னகையுடன் சிவதாஸை வரவேற்றான்.

"என்ன பார்க்கிறீர்கள்? அஸ்வினோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருப்பது ஒரு ரிமோட் வெடிகுண்டு. அதை இயக்கும் விசை இதோ... இப்போது நாற்பத்தைந்து விநாடி என்று காட்டிக் கொண்டிருக்கிறதே, நான் விசையை அழுத்தியதும் அது ஒவ்வொரு விநாடியாக குறைய ஆரம்பிக்கும். நீங்கள் ஒரு மகா பெரிய மனிதர். என்னைப் பார்க்க வரும்போது சும்மா வருவீர்களா அல்லது உங்கள் அடியாட்களை அழைத்து வருவீர்களா என்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்? அதனால் என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவே இந்த

ரிமோட் வெடிகுண்டு! என்...
கைப்பற்றப் பார்த்தாலோ, தீர்த்து...
முயற்சி செய்தாலோ நான் ...
மோதிரத்தை அழுத்தினால் ...
அடுத்த விநாடியில் அ...
நெஞ்சுக்கூடு சிதறி விடும்...”

“உனக்கு என்னதான் வேண்டும்?”

“சில கணக்குகள் நேர் செய்...
வேண்டும். சில கணக்குகள் தீர்க்...
வேண்டும். ராஜேஷ்வர் உங்கள...
எல்லாவற்றையும் விளக்குவார். ...
முடித்ததும் நான் இந்த வி...
அழுத்துவேன். நாற்பத்தைந்து வினா...
உங்களுக்கு கிடைக்கும். அதற்குள் உ...
முடிவை நீங்கள் சொல்ல வேண்டியிரு...
நீங்கள் சொல்லும் முடிவுதான் அஸ்வி...
ஆயுளைத் தீர்மானிக்கும்” தின...
நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கால்க...
ஒன்றன் மீது ஒன்று போட்டுக் கொண்...

வேட்டைநாய் 23

சிவதாஸ் அக்னி கக்கும் பார்வை...
தினகரன் மீது எறிந்தார்.

“அந்த கம்பெனியின் இன்றைய ம...
தெரியுமா உனக்கு? போன மாதம்...
புதிதாக வெளிநாட்டிலிருந்து வா...
இயந்திரங்களுக்கான கடனே வங்கி...
அடைத்து முடிக்கப்பட்டது! மல்லையா...
பங்கு பூராவையும் அவருடைய குடு...
தாருக்குக் கொடுத்தாயிற்று. இப்போ...
அந்தக் கம்பெனியின் ஒவ்வொரு ஆணி...
ஸ்க்ருவும் என்னுடையது. அதையெல்...
அப்படியே தூக்கி, தொழிலாளர்களு...
இலவசமாக தரச் சொல்கிறாயே... ...
என்ன தண்ணீர்ப் பந்தலா?”

...சும்மா தரப்போவதில்லை. பதிலுக்கு
...களுக்கு பேரும் புகழும் வரப்
...கிறதே!”

...வாட் டூ யூ மீன்?”

“இன்றைக்கு மாலை பத்திரிகையாளர்
... டெலிவிஷன் நிருபர்கள் எல்லோரை
... ஒரு பிரஸ் மீட்டிற்கு கூப்பிடப்
...கிறீர்கள். அங்கே மல்லையா லேத்
... நிர்வாகத்தை, உரிமைகளை,
...களை எல்லாம் தொழிலாளர்கள்
...ருக்கு நீங்கள் மாற்றித் தருவதை
...விக்கப் போகிறீர்கள். இவ்வளவு
...வாக்குள்ள, லாபகரமான ஒரு
...ழிற்சாலையை தொழிலாளர்களுக்கு
... முதலாளி மாற்றித் தருகிறார் என்றால்
... புகழ் எவ்வளவு உயரும் என்று
...சியுங்கள்...”

“பிரஸ்மீட் எதற்கு?” என்றார் ராஜேஷ்வர்
...மாக.

“நாளைக்கு சிவதாஸ் மனம் மாறிவிடக்
...தே என்பதற்காகத்தான்! அத்தனை
...த்தித் தாள்களிலும், செய்தி
...ல்களிலும் தொழிலாளர்கள் பெயருக்கு
...றிக் கொடுத்தது பற்றி அறிவிப்பு
...துவிட வேண்டும். பின்னால் உங்களை
... வற்புறுத்தி வாங்கியதாகவோ, ஏமாற்றி
...ங்கியதாகவோ நீங்கள் கோர்ட்டில்
...ல்லக் கூடாது பாருங்கள்...” -தினகரன்
...ல்லச் சொல்ல சிவதாஸின் புருவங்கள்
...ரிபட்டன.

... ஆத்திரத்துடன் எழுந்தார். தினகரன் மீது
...ந்து அவன் கழுத்தைப் பற்றினார்.
தினகரனுக்கு மூச்சு தடைபட்டது.
...னாலும் புன்னகையுடன் தன் மோதி
...த்தை உயர்த்திக் காட்டினான்.

"அப்பா!" என்று நாற்காலியிலிரு[illegible] அஸ்வின் கத்தினான்.

தன் நிலை புரிந்தவராக சிவதாஸ் உ[illegible] தன் கையை தினகரனிடமிரு[illegible] விலக்கினார்.

"இந்த நிமிடத்தில் உன் கை ஓங்கி[illegible] கலாம். ஆனால் எங்களைப் பகை[illegible] கொண்டவனுக்கு நிம்மதி இல்லை..."

"என்னைத் திட்டாதீர்கள். டிவி[illegible] நான் கேட்டது அதிக விலை[illegible] வக்கீல்தான் இந்த ஐடியாவே என[illegible] கொடுத்தார். இத்தனை ச[illegible] புத்தகங்களை வைத்துக் கொண்டு ப[illegible] தயாரித்தவர் அவர்தான். பிரஸ்மீட்[illegible] ஏற்பாடு பண்ணச் சொல் [illegible] அறிவுறுத்தியதும் அவர்தான். இ[illegible] என்று அவர் மகள் மீது சத்தியம் செ[illegible] சொல்லுங்கள்..."

தினகரன் சிரித்துக் கொ[illegible] சொன்னான்.

"ராஜேஷ்!" சிவதாஸ் பொருமினார்.

"நான் ரிமோட் விசையை அழு[illegible] யாயிற்று. கையெழுத்துக்கள் போ[illegible] நாற்பத்தைந்து விநாடிகள்தான் இ[illegible] கின்றன மிஸ்டர் சிவதாஸ்..."

சிவதாஸ் அவசரம் அவசரமாக பத்[illegible] தாள்களில் கையொப்பங்கள் இட்[illegible] போட்டு முடித்து நிமிர்ந்தார்.

நாற்பது விநாடிகளில் அந்த விசை[illegible] மறுபடி தினகரன் அழுத்த, விநாடிக[illegible] காட்டிக் கொண்டிருந்த கறுப்புப் பெ[illegible] 00.05 என்று நின்றது.

நிம்மதிப் பெருமூச்சுகள் விடுபட்டன.

"இவன் சொன்னதை நம்பாதீர்க[illegible]" என்றார் ராஜேஷ்வர் சின்ன பதட்டத்துட[illegible]

"பிரஸ் மீட் முடிந்து தொழிற்சாலை தொழிலாளர்கள் வசம் போய்ச் சேரும் வரை அஸ்வின் என் பாதுகாப்பில்தான் இருப்பான்" என்றான் தினகரன்.

சிவதாஸ் அவனை எரித்து விடுவது [illegible]ல் பார்த்தார். பின் ராஜேஷ்வரைப் பார்த்தார். கடைசியாகத் தன் மகன் அஸ்வினைப் பார்த்தார்.

"நீ ஒழுங்காக இருந்திருந்தால் இந்தப் பிரச்சனையெல்லாம் நடந்திருக்காது" என்று சீறிவிட்டு வெளியேறினார்.

...எனவே மல்லையா லேத் ஒர்க்ஸ் என்ற என் தொழிற்சாலையை முற்றிலுமாக தொழிலாளர்களுக்கே கொடுத்து விடுவது என்று தீர்மானித்து உள்ளேன்..."

"இது என் மகன் அஸ்வினுடைய விருப்பம். இந்த பத்திரிகையாளர் சந்திப்பில் அவனே நேரில் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான். ஆனால் கடுமையான தொற்றுக் காய்ச்சலால் அவனால் கலந்து கொள்ள முடியாமல் போய் விட்டது."

"இந்த முடிவை நான் முழு விருப்பத்துடன், தொழிலாளர்களிடமிருந்து எந்த நெருக்கடியும் இல்லாமல் செய்கிறேன். சில வருடங்களுக்கு முன் இதே தொழிற்சாலையில் ஒரு விபத்தில் கோவிந்தசாமி என்பவர் இறந்து போனார். அவருடைய மகனுக்கு இங்கே வேலை கொடுத்தோம். அவர் மகன் இப்போது இந்த தொழிற்சாலையில் ஒரு பங்குதாரராகவே ஆகிவிட்டார் என்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது..."

சிவதாஸ் நிறுத்தினார். திரும்பிப் பார்த்து காக்கி உடை அணிந்திருந்த அந்த

தொழிலாளியைக் கூப்பிட்டார்.

"இதோ இவர்தான் கோவிந்தசாமியின் மகன். இவரிடம் இந்தக் கம்பெனியின் உரிமையை தொழிலாளர்களுக்கு மாற்றித் தரும் பத்திரத்தை வழங்குகிறேன்..."

கூடியிருந்தவர்கள் கை தட்டினார்கள். வீடியோ கேமராக்கள் அந்தக் காட்சியை ஜூம் செய்தன. ஸ்டில் கேமிராக்களின் ஃப்ளாஷ் வெளிச்சத்தை படபட்வென்று மின்னிக் காட்டின.

சிவதாஸ் எரிமலைக் குமுறல்களை அடக்கிக் கொண்டு வெளியே ஆனந்தமாகப் புன்னகைத்தார்.

தொழிலாளர்களின் கை தட்டல்கள் வானம் வரை மோதின.

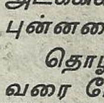

வேட்டைநாய் 24

"போதுமா? நீ கேட்டது எல்லாமே செய்தாயிற்று. என் பூமிகா எங்கே?" என்றார் ராஜேஷ்வர் கிட்டத்தட்ட கெஞ்சம் குரலில்.

"இன்னும் ஒன்றே ஒன்று பாக்கி இருக்கிறது" என்றான் தினகரன், புன்னகையுடன்.

ராஜேஷ்வரின் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது.

"இன்னும் என்ன?"

"வாக்குமூலம். உங்களுடைய வாக்குமூலம்!"

"என்ன உளறுகிறாய்?"

"மல்லையாவை உண்மையில் கொன்றது சிவதாஸ்தான் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் மூன்று சாட்சிகளை செட்டப் பண்ணி என்னை சிறைக்கு

அனுப்பினீர்கள். அதற்காக உங்களுக்கு பெரிய பதவியும் நிறைய சலுகைகளும் கிடைத்தன. அதற்கப்புறம் சிவதாஸுடன் சேர்ந்து கொண்டு இன்னும் எத்தனையோ அக்கிரமங்களுக்குத் துணை போயிருக்கிறீர்கள். அதற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு வர வேண்டாமா?"

"இதோபார்... உன் மிரட்டலுக்குப் பணிந்து சிவதாஸ் தொழிற்சாலையையே எழுதி வைத்து விட்டார். அதற்கப்புறம்தான் நீ அஸ்வினை விடுவித்தாய். அஸ்வின் விடுதலையானபின் அவர் உன்மீது எவ்வளவு ஆத்திரத்துடன் இருப்பார் என்று யோசி. எந்நேரமும் உன் உயிருக்கே ஆபத்து வரலாம். அதற்குள் என் மகள் இருக்கும் இடத்தைச் சொல்லி விடு..."

"சரி, ஒரே ஒரு கேள்வி..."

"என்ன?"

"உங்களுக்கு மாதங்கி பெரிசா, உங்கள் மகள் பெரிசா?"

"இதென்ன கேள்வி? காசு கிடைத்தால் நாளைக்கே என்னை உதறிவிட்டு மாதங்கி வேறொருத்தன் பின்னால் போய்விடுவாள். என்றைக்கிருந்தாலும் எனக்கு பூமிகாதான் முக்கியம்..."

"அப்படியானால் ஒரே ஒரு சின்ன உதவி செய்யுங்கள். என்னைத் தேடி சிவதாஸின் கூட்டம் வரும்போது நான் இங்கே இருக்க விரும்பவில்லை. உங்களை உங்கள் மகளிடம் சேர்த்து விட்டு நான் போலீஸிடம் சரணடைய விரும்புகிறேன். இன்னும் அரை மணி நேரம் கழித்து போலீஸ் என்னை மாதங்கியின் வீட்டில் வந்து சந்திக்கட்டும். போலீஸிற்கு உடனே போன்

செய்யுங்கள்...”

“என்னவென்று?”

“மாதங்கியின் முகவரியை அவர்களிடம் கொடுங்கள். சிவதாஸைத் தாக்கிய குற்றத்திற்காக நான் போலீஸில் சரணடைய விரும்புவதாகவும், அந்த முகவரிக்கு வரும்படியும் சொல்லுங்கள். ஆனால் அரை மணி நேரம் கழித்து வரச் சொல்லுங்கள்...”

ராஜேஷ்வர் தொலைபேசியை எடுத்து டி.எஸ்.பி. மகேந்திரனுக்கு போன் செய்தார்.

“அடுத்த போன் சிவதாஸிற்கு பண்ணுங்கள்...”

“சிவதாஸிற்கா?”

“ஆமாம். நான் போலீஸில் சரணடைய முடிவு செய்து விட்டதாகவும், மாதங்கி வீட்டிற்கு அரை மணி கழித்து போலீஸை அங்கே வரச் சொல்லியிருப்பதாகவும் மட்டும் சொல்லி வைத்து விடுங்கள்...”

“உனக்கென்ன பைத்தியமா? சிவதாஸ் கையில் சிக்கினால் உன்னைத் தவிடுபொடியாக்கி விடுவார்...”

“சொன்னதைச் செய்யுங்கள். உங்கள் மகளை உடனே பார்க்க உங்களுக்கு விருப்பமில்லையா?”

ராஜேஷ்வர் டெலிபோனை எடுத்தார்.

சிவதாஸ் முகம் சிவந்திருந்தார்.

ராஜேஷ்வர் பேசி முடித்ததும், ரிசீவரை பொத்தென்று வைத்தார்.

“ராஸ்கல்! என்னை அடித்துவிட்டு அசிங்கப்படுத்தி விட்டு போலீஸில் போய் சரணடையப் போகிறானாம்! விடப்

போவதில்லை அவனை...”

“எங்கேயிருக்கிறான் சொல்லுங்கள் அப்பா... நம் ஆட்களை உடனே அனுப்பி அவனைத் தீர்த்துவிடச் சொல்கிறேன்..” என்று உறுமினான் அஸ்வின்.

“வேண்டாம்... உன்னை மறுபடி அனுப்பி நான் எந்த ரிஸ்க்கும் எடுக்கப் போவதில்லை. நானே நேரில் போகிறேன். என்னை கட்டிப் போடும் தைரியம் அந்த ராஜேஷ்வருக்கு வருகிறதா பார்ப்போம்...”

“தனியாகவா போகிறீர்கள்?”

“அந்த முட்டாள்தனத்தை நான் செய்யப் போவதில்லை. என் பாதுகாப்புப் படையும் கூட வரும்...”

சிவதாஸ் எழுந்து எண்களை பட்பட் என்று தட்டினார்.

“டி.எஸ்.பி. மகேந்திரன்? நான் சிவதாஸ். அந்தப் பயல் சரணடையப் போகிறானாமே?”

“ஆமாம்” என்று பதில் வந்தது.

“போலீஸ் வரும் முன் எனக்கு அவனிடம் கொஞ்சம் கணக்கு பாக்கி இருக்கிறதே...”

“என்ன செய்ய வேண்டும், சொல்லுங்கள்...”

“நான் போன் செய்து பச்சை சிக்னல் கொடுத்த பிறகு போலீஸ் தினகரனைத் தேடிப் போகிற மாதிரி பார்த்துக் கொண்டால் போதும்...”

“உங்களுக்கு இதைக்கூடச் செய்ய மாட்டேனா?”

சிவதாஸ் ரிசீவரை வைத்துவிட்டு கண்ணாடியில் முகம் பார்த்தார். பிளாஸ்திரிகளைப் பார்த்ததும் அவர் இதயம்

முறுக்கேறியது.

தினகரனின் முகத்தை தாறுமாறாகக் கிழித்தால்தான் அவர் மனம் சமாதானம் ஆகும் என்று தோன்றியது.

பெல்ட்டில் கூர்மையான கத்தியை செருகிக் கொண்டார். தன் ரிவால்வரை எடுத்துக் கொண்டார். தன் பாதுகாப்புப் படை தளபதிக்கு இன்டர்காமில் உத்தரவு கொடுத்தார்.

காரை நிறுத்தினான் தினகரன்.

பின் இருக்கையில் உட்கார்ந்திருந்த ராஜேஷ்வரைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"உங்கள் மகள் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்து விட்டோம்..." என்றான்.

"அப்படியானால் என் கண் கட்டை அவிழ்க்கலாமா?" என்று பரபரத்தார் ராஜேஷ்வர்.

"ஒரு நிமிஷம்... அதற்கு முன் உங்கள் கைகளை நான் அவிழ்த்துவிட வேண்டும்..."

தினகரன் பின்கதவு திறந்து அவர் அருகில் அமர்ந்தான்.

ராஜேஷ்வரின் கைகளை மடியில் வைத்து கட்டியிருந்த நைலான் கயிற்றின் முடிச்சை அவிழ்த்தான்.

ராஜேஷ்வர் துடிப்புடன் தன் கண்களைக் கட்டியிருந்த கறுப்புத் துணியை அவசரமாக விலக்கினார்.

இருட்டிலிருந்து வெளிச்சத்திற்கு பார்வை பழகியதும், திடுக்கென்றிருந்தது.

"ஏய்! இங்கே ஏன் அழைத்து வந்தாய்? இது மாதங்கியின் வீடு!"

"ஆமாம். அதனால்தான் உங்கள் கண்களைக் கட்டி அழைத்துவர வேண்டியிருந்தது. இங்கேதான் பூமிகா இருக்கிறாள்..." என்று புன்னகைத்தான் தினகரன்.

"பூ..மி..கா.. இங்கே இருக்கிறாளா? என்ன சொல்கிறாய்? அவளிடம் மாதங்கியைப் பற்றி சொல்லி விட்டாயா? மாதங்கியும் உனக்கு உடந்தையா?"

"நீங்களே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்..."

ராஜேஷ்வர் உடல் குறுகினார். உள்ளம் கூசினார். அந்தத் தோட்டத்தில் காலடி வைக்க அவமானமாய் உணர்ந்தார். பூமிகாவை இங்கேயா சந்திக்கப் போகிறார்?

ஆனால் வேறு வழி?

இறங்கினார்.

தினகரன் அழைப்பு மணியை இரண்டு முறை அழுத்தினான்.

கதவு உடனே திறந்தது.

திறந்தவள்-

பூமிகா!

அவளைப் பார்த்ததும் ராஜேஷ்வரின் கண்கள் பொங்கின. "கண்ணம்மா" என்று அவளை அணைத்துக் கொள்ள பாய்ந்தார்.

பூமிகா சரேல் என்று பின்னால் நகர்ந்து கொண்டாள்.

அவள் கண்களில் தெரிந்த அருவருப்பைப் பார்த்ததும் ராஜேஷ்வரின் நெஞ்சில் நெருப்பு வைத்தாற் போலிருந்தது.

"பூமிகா!" என்றார் திடுக்கிடலோடு.

"உள்ளே போவோம்" என்றான் தினகரன்.

வேறு வழியின்றி உள்ளே நுழைந்தார்.

சோபாவில் ஒரு ஓரமாக முடங்கி உட்கார்ந்திருந்த மாதங்கி அவரை நிமிர்ந்து பார்த்து உடனே தன் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“பூமிகா!” ராஜேஷ்வரின் குரல் நடுங்கியது. “இவன் என்னைப் பற்றி ஏதாவது சொன்னானா? அப்படிச் சொல்லியிருந்தாலும் அதையெல்லாம் நம்பாதே!”

“எதை நம்பக் கூடாது?” என்றாள் பூமிகா சற்று சூடான குரலில்.

ராஜேஷ்வர் குறுகினார். இத்தனை நேரம் மகளைப் பார்க்க வேண்டும் என்று இருந்த துடிப்பும் அவளைப் பார்த்ததும் பொங்கிப் பிரவகித்த மகிழ்ச்சியும் புஸ்ஸென்று அடங்கி விட்டன. கண்களில் ஆத்திரம் பொங்க அவர் தினகரனைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“என் மகளை என்னிடமிருந்து பிரிக்க என்ன சதி செய்தாய் தினகரன்?”

“தினா என்ன செய்தான்? நீங்கள்தானே என்னைப் பிரித்து எறிந்து விட்டீர்கள்! என் வயசு இருக்குமா இந்தப் பெண்ணுக்கு?”

“இவளுக்கென்ன பூமிகா? இவள் பெயர் மாதங்கி. என் வக்கீல் தொழிலில் இவள் ஒரு க்ளையண்ட். அவ்வளவுதான்...”

“இவள் உங்களுக்கு க்ளையண்ட்டா? இவளுக்கு நீங்கள் க்ளையண்ட்டா?”

“பூமிகா!”

“பூமிகா அந்த டிவிடியைப் பார்த்து விட்டாள்” என்றான் தினகரன் அமைதியாக.

“பூமிகா! இவன் காட்டியது போலி விடியோ. என்னிடம்கூட காட்டினான். நம்பாதே. மாதங்கியும் இவனும் சேர்ந்து எனக்கு எதிராக ஏதோ சதி செய்கிறார்கள்.

இன்றைய கம்ப்யூட்டர்களை வைத்துக் கொண்டு எந்த முகத்துடன் வேண்டுமானாலும் எந்த முகத்தையும் சேர்க்க முடியும் என்று உனக்குத் தெரியும்! என் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு இவர்கள் செய்துள்ள தில்லுமுல்லு டிவிடி அது!”

“டிவிடியை நான் எங்கே பார்த்தேன் என்று சொல்லவில்லையே டாடி...”

“இங்கேயா?”

“யாருடன் பார்த்தேன் என்று சொல்லவில்லையே!”

“இந்தக் கழுதையுடனா?”

“வேண்டாம் பூமிகா! இப்போதும் எதுவும் பேச வேண்டாம்!” என்றான் தினகரன்.

“இவள் பெயருக்கு இந்த கெஸ்ட் ஹவுசை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கும் பத்திரங்களில் எல்லாம் உங்களைப் போலவே தினகரன் கையெழுத்து போட்டிருக்கிறான் என்று சொல்லப் போகிறீர்களாப்பா?”

“பூமிகா! இவன் உன்னை ரொம்பக் குழப்பியிருக்கிறான் என்று நினைக்கிறேன். எல்லாவற்றுக்கும் என்னால் விளக்கம் தர முடியும். வா, முதலில் இங்கிருந்து போகலாம். இவன் உன்னைக் கடத்தி வைத்து என்னை மிரட்டி சில காரியங்களை சாதித்துக் கொண்டான். வற்புறுத்தி, மிரட்டி, உயிர்பயம் காட்டி, அச்சுறுத்தி இவன் செய்த செயல்கள் செல்லாது என்று சட்டம் சொல்வது இவனுக்குத் தெரியாது...”

“மே ஐ கம் இன்?” என்ற குரல் கேட்டு அனைவரும் திரும்பினர்.

சிவதாஸ்!

அவரைப் பார்த்ததும் தினகரன் ஒரே பாய்ச்சலாக சோபாவின் பின்னே தாவினான்.

மாதங்கி மிரண்டு எழுந்தாள்.

"ராஸ்க்கல்... நீ எங்கே போனாலும் இன்று உன்னை விடப் போவதில்லை..." என்று சிவதாஸ் உறுமினார்.

கையில் துப்பாக்கியை எடுத்தார்.

"சிவா சார், வேண்டாம்... வேண்டாம்..." என்று ராஜேஷ்வர் பதறினார்.

"நீ பேசாமல் இருய்யா..." என்றார் சிவதாஸ் மிரட்டலாக. "நீ கண்டவனோடு கூத்து அடித்து டிவிடி எடுத்ததால்தானே இந்தப் பயலை நான் முதலில் விடுவிக்க வேண்டி வந்தது? அதற்கப்புறம் என்னென்ன நடந்து விட்டது பார்த்தாயா? டேய்... எழுந்திருடா..."

சிவதாஸ் ரிவால்வர் முனையை மேலும் கீழுமாக ஆட்டினார்.

சோபாவில் அமர்ந்திருந்த மாதங்கி அச்சத்தில் தப்பான காரியம் செய்தாள். துப்பாக்கி முனை பார்த்த திசையில் அவன் இருக்கக் கூடாது என்ற பதைப்பில் துப்பாக்கிக்கு நேரே கையை வீசி வீசி ஆட்டிக் கொண்டே, "வேண்டாம், வேண்டாம்..." என்று ஓடி வந்தாள்.

சிவதாஸ் பதறினார். தினகரனுக்கு அவளும் உடந்தை என்பதால்தான் ராஜேஷ்வர் பற்றி டிவிடி எடுக்க முடிந்தது. அதே காரணத்திற்காகத்தான் இந்த இடத்திற்கு போலீஸைக் கூப்பிட்டு சரணடைய திட்டம் வைத்திருக்கிறான் என்று அவர் முழுமையாக நம்பினார். அதனால் தினகரனைக் காப்பாற்றுவதற்காக

2/7/22

அவள் அப்படி ஓடி வருகிறாள் என்று அவர் நினைத்து விட்டார்.

வேகம், அவசரம், பதட்டம் எல்லாமாகச் சேர்ந்து கொண்டன. கூடவே தோற்றுப் போய்விடக் கூடாதே என்ற பரபரப்பும் தொற்றிக் கொள்ள, எந்த யோசனையும் செய்யாமல் ரிவால்வரின் விசையை இழுத்து விட்டார்.

குபுக் என்று தோட்டா விடுபட்டது. அடுத்த நொடி...

மாதங்கி பிரேக் அடித்தது போல் நின்றாள். அவள் விழிகள் பெரிதாய் விரிந்தன. ரவிக்கையையும், புடவையையும் மீறி நெஞ்சுப் பகுதியில் சிவப்பாய் ரத்தப்பூ பூத்தது.

அப்படியே கீழே அவள் சரிந்தாள்.

துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்டதும் சிவதாஸின் அடியாட்கள் உடனே அங்கு பிரசன்னமாயினர்.

சிவதாஸ் அலட்சியமாக அவர்களை விலகச் சொன்னார்- ரிவால்வரை ஆட்டி.

உடனே அவர்கள் புகை போல் மறைந்தார்கள்.

மாதங்கி கண்ணெதிரே சுருண்டு விழுந்ததைப் பார்த்ததும்-

பூமிகா அரண்டு போனாள்.

ராஜேஷ்வர் பாய்ந்து அவளை ஒரு மறைவிடத்திற்கு தள்ளினார்.

சிவதாஸ் இரண்டடி எடுத்து வைத்து தினகரனை நெருங்கிவிட்ட நிலையில்-

பூமிகா தன் அப்பாவை உதறிவிட்டு அவரிடமிருந்து ஒரே திமிறலாகத் திமிறித் தப்பித்து-

சிவதாஸின் மீது பின்புறமிருந்து பாய்ந்தாள்.

வேட்டைநாய் 25

பூமிகா பாய்ந்த வேகத்தில் சிவதாஸ் குப்புறடித்து விழுந்தார். அவர் கையிலிருந்த ரிவால்வர் எகிறியது. தரையில் வழுக்கி சோபாவுக்கு அடியில் சென்று மறைந்தது.

தினகரன் தாவிக் குதித்து சிவதாஸின் அருகில் வந்து இறங்கினான்.

அவர் காலரைப் பிடித்து நிமிர்த்தினான். அவன் கண்களில் அனல் பறந்தது.

"அன்றைக்கு மல்லையாவை என் கண்ணெதிரில் கொன்றீர்கள். இன்றைக்கு மாதங்கியை... மனித உயிர்கள் உங்களுக்கு அவ்வளவு மலிவாகப் போய் விட்டதா?"

நடப்பதையெல்லாம் பார்த்து ராஜேஷ்வர் கலவரம் அடைந்தார். அவசரம் அவசரமாக வாசல் கதவை சாத்தி இரண்டு தாழ்ப்பாள்களையும் போட்டார்.

"இன்னும் உங்கள் புத்தி மாறவில்லை! சென்ற முறை கொலை செய்து தப்பி விட்டீர்கள். இந்த முறை போலீஸ் வரும்போது நீங்கள் தப்ப நான் விடப் போவதில்லை..." தினகரன், சிவதாஸின் இரு கைகளையும் முறிப்பது போல் புரட்டி முதுகுப் பக்கம் வைத்து கட்டப் பார்த்தான்.

சிவதாஸ் திமிறித் திரும்பினார். அவர் வயதுக்கு அபார வேகம். திரும்பிய வேகத்தில் அவர் கையில் கூர்க்கத்தி இடம் பெற்றிருந்தது. அதை அவர் வீசிப் பாய்ச்சினார்.

மிகக் கடைசி தருணத்தில் தினகரன் தன் முகத்தைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்ட போதிலும், கத்தியின் கூர்முனை அவனுடைய முகவாயில் ஒரு நீளமான கீறல் போட்டது.

"உன் முகத்தை துண்டு துண்டாகக் கிழிக்காமல் விடமாட்டேன்..."

சிவதாஸ் கத்தியை மறுபடி வீசினார்.

தினகரனின் கழுத்தை மில்லிமீட்டர் இடைவெளியில் கத்தி தவற விட்டது.

தினகரனின் கைகளை அவர் அழுத்திப் பிடித்திருந்த வேகத்தில் அவன் கண்களில் முதன்முறையாக ஒரு அச்சம் வந்தது. அவன் திமிறினால் நிச்சயம் அவருடைய கத்தி அவன் முகத்தைச் சிதைத்து விடும் அபாயம் இருந்தது.

தினகரன் சரேலென அவரை நெம்பித் தள்ளப் பார்க்க...

சிவதாஸ் அதிக ஆத்திரத்துடன் கத்தியை முழுவேகத்தில் அவன் மீது செலுத்த முயற்சி செய்து கையை ஓங்க-

ரிவால்வர் வெடித்தது.

சிவதாஸின் ஓங்கிய கை ஓங்கியபடி நின்று போனது. அவர் கையிலிருந்த கத்தி விரல்களிலிருந்து பிடிப்பு இழந்து நழுவியது. அவருடைய வெறித்த விழிகளில் ஒரு திடுக்கிடல் தெரிந்தது.

கழுத்தின் பக்கவாட்டிலிருந்து ரத்தம் குமுறி வந்தது.

தினகரன் திடுக்கிட்டு திரும்பிப் பார்த்தான்.

சிவதாஸின் கையிலிருந்து விடுபட்டு சோபாவுக்கடியில் ஓடியிருந்த துப்பாக்கியை இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து நின்றிருந்

தான் பூமிகா!

தினகரன் சிவதாஸைப் புரட்டிவிட்டு எழுந்தான்.

"என்ன காரியம் செய்து விட்டாய் பூமிகா!" என்று ராஜேஷ்வர் அலறிக் கொண்டு அவளை நெருங்கிய நேரம், தினகரன் மறுபுறமிருந்து அவள் மீது மோதினான்.

பூமிகாவின் கையிலிருந்த ரிவால்வரை தினகரன் பறித்தான். சட்டை நுனியால் அதில் பதிந்திருந்த கைரேகைகளை அவன் துடைத்தான்.

வாசல் கதவு படபடவென்று தட்டப் பட்டது.

தினகரன் ராஜேஷ்வரையும், பூமிகா வையும் இழுத்துக் கொண்டு அடுத்த அறைக்குள் நுழைந்து கதவைத் தாளிட்டான்.

சிவதாஸைச் சுட்ட துப்பாக்கியை இரு கைகளாலும் பற்றி அதை ராஜேஷ்வரின் நெஞ்சுக்கு நேரே உயர்த்தினான்.

"தினா!" பூமிகா பதறினாள்.

தினகரன் புன்னகைத்தான். ரிவால்வரைத் தழைத்தான். அவன் முகத்து ரத்தத்தை அலட்சியம் செய்தான்.

"பயப்படாதே! நான் அவரை சுடப் போவதில்லை..." என்றான்.

ராஜேஷ்வர் ரத்த அழுத்தம் உச்சத்தில் இருக்க அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

தினகரன் பரபரப்பான குரலில் பேச ஆரம்பித்தான்.

"நன்றாக கவனித்து கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். சிவதாஸிற்கும் எனக்கும்

கை கலப்பு ஏற்பட்டது. அவர் என்னைக் கத்தியால் கிழித்தார். அந்த ஆத்திரத்தில் அவருடைய துப்பாக்கியாலேயே அவரை நான் சுட்டு விட்டேன். போலீஸில் இதைத்தான் நாம் சொல்லப் போகிறோம்..."

"நோ!" என்றாள் பூமிகா. "சிவதாஸை விட்டிருந்தால் நிச்சயம் அவர் உன்னைக் கொலை செய்திருப்பார். அதனால்தான் நான் சுட்டேன். ஏற்கெனவே சிறை சென்றவன் நீ. மறுபடியும் ஏன் வீணாக செய்யாத குற்றத்திற்கு சிறைக்குப் போக வேண்டும்?"

"பூமிகா!" தினகரன் அவளை உலுக்கி னான். "என் வாழ்க்கை ஒரு நிறுத்தத்திற்கு வந்து விட்டது. உன் வாழ்க்கை இப்போதுதான் துவங்கியிருக்கிறது. மல்லையாவின் தொழிற்சாலை தொழி லாளர்களுக்குப் போக வேண்டும் என்று நான் நினைத்தேன். அது நிறைவேறி விட்டது. நீ வெளியே இருந்தால்தான் சில காரியங்களை எனக்காக சாதிக்க முடியும். தயவுசெய்து நான் சொல்வதைக் கேள்..."

தினகரன், ராஜேஷ்வரின் பக்கம் கோபமாகத் திரும்பினான். "நான் சொல்வது உங்களுக்காவது புரிகிறதா?"

ராஜேஷ்வர் மெல்ல தலையை மேலும் கீழுமாக அசைத்தார்.

தினகரனின் கோபம் அவன் முகத்தி லிருந்து காணாமல் போனது.

"சென்ற முறை மல்லையாவை நான்தான் கொலை செய்தேன் என்று பிடிவாதமாக பொய் சொல்லி சாதித்தீர் களே... அதைவிட சிறப்பாக இந்த முறை நீங்கள் கோர்ட்டில் வாதாட வேண்டும்.

சிவதாஸை கொலை செய்தது தினகரன்தான் என்று அழுத்தம் திருத்தமாக நிரூபிக்க வேண்டும். உங்கள் திறமையையெல்லாம் இந்த வழக்கில் காட்டுங்கள்...”

ராஜேஷ்வர் கண்களில் கண்ணீருடன் தினகரனின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்.

வாசல் கதவு ஓங்கி இடிக்கப்படும் ஒலி தொடர்ந்தது.

“டி.எஸ்.பி. நண்பரைக் கூப்பிடுங்கள்” என்றான் தின்கரன்.

ராஜேஷ்வர் அவசரம் அவசரமாக செல்போனை எடுத்தார்.

ராஜேஷ்வரின் வீடு. இரவு. மாடியறை.

“எத்தனை ஆயிரம் விளக்கங்கள் நீங்கள் கொடுத்தாலும், எத்தனை லட்சம் சமாதானம் சொன்னாலும் இனிமேல் நீங்களும் நானும் பழைய பாசத்தோடு அப்பா-மகளாகத் தொடர முடியாது” என்றாள் பூமிகா, தீர்மானமாக.

“பூமிகா, ப்ளீஸ்...” ராஜேஷ்வர் அவளை கெஞ்சும் பார்வையால் வருடினார். “அத்தனை சந்தோஷத்தையும் நாம் இழக்க வேண்டுமா?”

“உண்மையிலேயே நான் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பினால் அம்மாவிடம் நேர்மையாக இருங்கள். அம்மாவிற்கு துரோகம் இன்னொரு முறை முயற்சி செய்யாதீர்கள்...”

“செய்ய மாட்டேன். உன் மேல் சத்தியம்...”

“குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு நான் போலீஸில் சரணடையக் கூடாது என்றால் இன்னொரு நிபந்தனை...”

“என்ன?”

“நீங்கள் அப்ரூவராக மாற வேண்டும். சிவதாஸின் அத்தனை உண்மைகளையும் சட்டத்திற்கு முன் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்ட வேண்டும்...”

“செய்கிறேன்...”

“என் மேல் சத்தியம்?”

“உன் மேல் சத்தியம்!”

பூமிகா அவரைப் பார்த்து வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு புன்னகைத்தாள்.

“அப்ரூவராக மாறுவது மட்டுமல்ல... எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு வாதாடி தினகரனை இந்தக் குற்றத்திலிருந்து காப்பாற்ற முடியுமா என்று பார்ப்பேன்...”

“தேங்க்யூ டாடி! அவனுக்குக் குறைந்த அளவு தண்டனை கிடைப்பதுதான் நல்லது. ஏனென்றால் அவன் சிறையிலிருந்து வெளியே விடுதலையாகி வரும்வரை அவனுக்காக நான் காத்திருப்பேன். அதை உங்களால் மாற்ற முடியாது. குட்நைட்...”

பூமிகா சரேலென்று தன் அறைக்குள் நுழைந்து விட்டாள்.

ராஜேஷ்வர் கண்களை மூடி சில வினாடிகள் தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டார். இந்த வழக்கிற்கான முக்கிய சட்டப் புத்தகங்கள் அவருக்காக அவர் மேஜை மீது காத்திருந்தன.

அந்த அறை சற்றே இருட்டாக இருந்தது.

தினகரன் கல் சுவர் மீது சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான்.

கம்பிகளை சப்திக்கும் ஒலி கேட்டு நிமிர்ந்தான்.

சிறை வார்டன்.

"உனக்கு ஒரு லெட்டர் வந்திருக்கிறது..." என்று ஒரு காகித உறையை உள்ளே வீசினார்.

தினகரன் அதைப் பிரித்தான்.

வெளிச்சத்திற்கு நேரே திருப்பிப் பிடித்தான்.

அது ஒரு வாழ்த்து அட்டை.

சூரிய உதயத்திற்காக காத்திருக்கும் தாமரை மொட்டு ஒன்று தன் கூம்பிய கரங்களால் வான் நோக்கி நிமிர்ந்திருப்பது போன்ற சித்திரம்.

தினகரன் வாழ்த்து அட்டையைத் திறந்தான்.

உனக்காகக் காத்திருப்பேன்...

-பூமிகா

தினகரனின் உதடுகளில் மெல்ல மெல்ல ஒரு புன்னகை மலர்ந்தது.

(முற்றும்)

விவேக் பப்ளிகேஷன்ஸ் சார்பில் வெளியிடுபவரும், ஆசிரியரும், எஸ்பி.ராமு, 6/84, மல்லன் பொன்னப்பன் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005. அச்சிட்டவர் எஸ்.பி. மெய்யப்பன், எஸ்.பி.எம். பைன் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 600 005. ஆசிரியர் எஸ்பி. ராமு, தொலைபேசி : 28487533, 28483163.